

C214.

6016

Surmatants
I jagu
A. Strindberg

Wanemuise
näitolaeva
+ TARTUS. +

Am 217

Wanemuise
näitelawa
→ TARTUS. →

Summatants.

I. jagu.

A. Strindberg

Tõlkinud: A. Rebane.

Wanemuise näitelawa.

Jaanar 1914.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiiviraamatukogu

76137

Osalised:

Edgar, kindluse suurtükiwäe kapten.

Alice, tema naene, endine näitleja.

Kurt,

Kõrwalised osad:

Jenny, wanamoor, wahisoldat.

Näitelawa: Kallist kivist ehitatud kindluse-
korni sisemus. Tagaseinas paar suurt wärawat
klaasustega, mille kaudu mererand patareidega
ja meri näha on. Iga wärawa küljes on mõlemal
pool akna lilledega ja lindudega. Paremat nätt
wärawa juures pianino, wõhem eespool näitelawal
üks õmbeluselaud ja kaks leentooli. Paremnel pool
üks näitelawa, kirjutuselaud telegraafi-aparadiga;
wõhem eespool riid püüripiltidega. Selle kõrwal
sohwa. Seinas puhmetikapp, laes lamp. Pianino
kõrwal seinä pääl ripunud kaks suurt loorbeer-

pärge, kinnitisel pool suurt naisterahvapilti
teatri ilukomras. Kõse juures suu üldesarn
univormi osadega, müükadega j. n. e. Selle kõrval
pesukapp. Pakenal pool istub suur baro-
meter.

Behme sügisene õhtu: kindluse väravad on
lahti, on näha, kuidas välgas suurtükimees ranna-
patari juures vahil on; kental hobuse jõhmi kutiga
siiver pääs; kental mõrk helgib vahiterahel lauja-
mineraal päikese punasel valgusel. Meri on tumne
ja rahulik

Kapten istub pakenal näht õmbluselane
juures leentoolis, kustunud sigar peos. Tal on
kulunud univorm seljas, kannustega ratsassa-
pad jalas, näeb väsinud ja võidunud välgas.

Alice istub pakenal pool leentoolis ja ei tee
midagi. Väsinud ja raaguutaks midagi.]

Kapten. Kas sa ei taha mulle midagi ette mängida?

Alice (nõrkõiselt, aga mitte pahaselt). Mis ma
pean mängima?

Kapten. Mis sa tahad!

Alice. Sa ei armasta minu peretunari!

Kapten. Ja sina mitte minu ema!

Alice (Kõnrale püigeldes). Kas tahad, et need lahti
peavad jääma.

Kapten. Kuis sa tahad!

Alice. Siis las' nad alla... (Wahkag). Misparast
sa ei suitseta?

Kapten. Mul hakkab kange tubak juba liiga tegema.

Alice (peaasgu sõbralikult). Suitseta siis kergemast!

See on ju sinu ainuse rõõm, nagu sa ütled!

Kapten. Rõõm? Mis asi see on?

Alice. Ära seda minult küsi! Ma tean seda nii-
sama vähe, kui sina!... Kas sa ei taha varsti
oma whisky't saada?

Kapten. Ma tahan mul vähe oadeta!... Mis sul õhtuks
süüa on?

Alice. Kuidas mina seda pean teadma! Küsi
Christeli käest!

Kapten. Kas nüüd mitte aga murelisi ei hakka
saama? Sügis on ju käes!

Alice. Jah, sügis on käes!

Kapten. Väljas ju sees! Aga selle pääle vaatamata.

et siigis külmale toob, valjas ja sees, ei oleks küpse-
tatud makrell tsitroni liistuga ja klaasi valge
Burgunderiga põlata.

Alice. Nüüd lähed sa juturaks.

Kapten. On meil keldris veel pudel Burgunderi
veini?

Alice. Chinn teada ei ole meil viis aastat enam
veini keldist olnud...

Kapten. Sina ei tea ka kunagi midagi, meie peame
aga oma hõbepulmadega teda muretsema.

Alice. Sul on tõesti nõu neid pühitseda?

Kapten. Ja, iseenesest mõista.

Alice. Oles iseenesest mõistetavam, kui meie
oma viletsuse ära varjaksime, viletsuse, mis
25 aastat kestab....

Kapten. Armas Alice, vilets oli see küll, aga wa-
hetewahel oli meil ka kina! Ja meie peame
seda lühikesest aega kannitama, sest pärast on
võin otsas.

Alice. On otsas? Kuidas nii oles?

Kapten. On otsas! Ainult nii patju, kui kõnuga
väljavedada ja aeda peenrale panna.

6.

Alice. Ja nii palju lärmi peenra pärast!

Kapten. Jah, nii see on; mina teda ei teinud!

Alice. Nii palju lärmi!

(Wahing)

Alice. Kas sa parti kätte said?

Kapten. Jah!

Alice. Kas lihunniku arve kaassas oli?

Kapten. Jah!

Alice. Kui suur ta oli?

Kapten (nõtab taskust paberi ja paneb pilli nina pääle, paneb selle aga vahu kõrvale). See ise!
Ma ei näe enam

Alice. Mis su silmadel on?

Kapten. Ei tea!

Alice. Wanadus.

Kapten. Ah, ära loobise! Mina?

Alice. Jah, mina mitte!

Kapten. Ihm!

Alice (vaatab armet). Kas sa saad marsta?

Kapten. Jah, aga mitte praegu!

Alice. Pärast muidugi! Aasta pärast, kui sind teenistusest vabastatakse, väikese paineiga, ja

hilja on! Pärast, kui haigus tagasi tuleb ...

Kapten. Haigus? Ma ei ole kunagi haige olnud, ainult korra nähe haiglane! Ja ma elan veel kahekümmend aastat!

Alice. Arst annas just vastuoksa!

Kapten. Arst?

Alice. Jah, sellel siis muul põhjendatud arva- mine haigusest võiks olla?

Kapten. Haigusest, mul ei ole haigust, ei olnud kunagi haigust. Ei saa ka, sest ma suren pau- gujäält nagu wana soldat!

Alice. Mis arstisse punitub, tead sa, et tal tõna õhtu külalised on?

Kapten (äritatult). Ja siis? Meid ei ole kut- sutud, sest et meie doktori omadega läbi ei näi ja me ei näi doktori omadega läbi, sest et me ei taha, et ma neid mõlemaid põlgan. Nad on närud!

Alice. Seda ütled sa kõige inimuste kohta!

Kapten. Sest et kõik inimesed närud on.

Alice. Püäle sinu.

Kapten. Jah, sest et ma igas olukorras ennast

amusa olen niisama pidanud. Sellepärast ei ole
mina nänu. (Wahcaeg.)

Alice. Tahad kaarta mängida?

Kapten. Mingeipärast.

Alice (võtab umbhulksama nüstist kaardid ja hakkab
sejama). Et doktori anad erapidule ka muusika-
koori saavad?

Kapten (nihaselt). Sest et ta obersti ees linnas roomab!
Roomata, maata - kui seda oles näinud!

Alice (annab kaarta). Meie olime Gerdaga sõbrad,
aga ta oli valelik minu vastu...

Kapten. Kad võik on valelikud!... Mis trump on?

Alice. Võta prillid!

Kapten. See ei aita!... Taja!

Alice. Pott on trump.

Kapten (pahaselt). Pott?

Alice (mängib wälja). Ja, see võib ju olla, aga mitte
ohwitserinaiste jaoks on meil isegi märk küljes!

Kapten (mängib wälja ja võtab). Mis see tuleb?

Mis ei anna muidugi võõras pidusid, siis ei
pane seda tähele! Mina võin riksinda olla ja
olen seda isegi olnud!

Alice. Mina ka! Aga lapsed? Sapsed kasvavad ilma seltskonnata üles!

Kapten. Seda võivad nad ise omale linnas otsida!... Selle võtan mina! Kas sul veel üks trump on?

Alice. On üks! See on minu!

Kapten. Kuus ja kahes on viisteistkümmend...

Alice. Nelisteistkümmend, nelisteistkümmend!

Kapten. Kuus ja kahes on nelisteistkümmend...

Aha usun, ma olen ka rebenduse ära unustanud!

Ja kass... on viisteistkümmend... (haintab).

Sina pead andma!

Alice. Sa oled väsinud!

Kapten (annab). Mitte põrmugi!

Alice (kuulatab, väljast). Muresikas on kuni siia kuulda! (vahepeeg).

Alice. Annad se, et Kurt ka on reutsunud?

Kapten. Ja jõudis tana hommiku siia, siis jätkus tal aega oma frakki näija mõta, kui tal ka nii palju ei jätkunud, et meile külas käiku teha!

Alice. Karanteni ülen? Kas siia terwisehinna jaam sisse seatakse?

Kapten. Jah:

Alice. Ta on igatahes minu unupölg, ja mul oli kord seesama nimi, mis temalgi ...

Kapten. See ei olnud just küll auuks ...

Alice. Kuule õige ... (teravalt) jätta sina minu perekond rahule, siis jätan mina ka sinu oma rahule!

Kapten. Hakkame jälle pääle!

Alice. Kas karanteeni ülema arst on?

Kapten. Ei! See on midagi kodanlist ametikoost, valitsija või raamatupidaja, ja kurtist ei ole ju kunagi midagi saanud!

Alice. Ta oli napp ...

Kapten. Kes mul raha maksis ... Ja kui ta naese ja laste juurest minema läks, siis sai talt arutu mees!

Alice. Mitte nii väga naljalt, Edgar!

Kapten. Siisgi, see talt sai! ... Mis ta sestsaadise Américas on teinud? Ja! Ma ei või ütelda, et ma tema järele igatsen! Aga ta oli vana poisso ja ma armastasid temaga lobiseda!

Alice. Sest et ta nii järeleandlik oli.

Kapten (Kõrgelt). Täielandline või mitte, ta oli igatahes mees, kellega rääkida võis. ... Siin saare pääl ei ole ühtainustgi inimest, kes aru saaks, mis ma ütlen. ... see on idiotide seltskond. ...

Alice. See on ometi imelik, et kurt just meie hobepalmadeks pidi tulema. ... kas neid nüüd pühitsetakse, või mitte. ...

Kapten. Misparast see imelik on! ... Ah see, jah, tuma see ju oli, kes meid kokku viis, ehk sind mehile pani, nagu öeldakse!

Alice. Kas ta seda mitte ei teinud?

Kapten. No muidugi! See oli ka üks müte. ... selle üle otsustamise jätan ma sinu hooliks.

Alice. Kergemeelne temp. ...

Kapten. Ahille eest meie olene pidanud kannatama ja mitte terna!

Alice. Jah, mõtle, kui ma veel näitelaval oleksin! Kõik minu sõbrad on praegu kuulsad!

Kapten (Kõrsele üles). Nüüd joo ma väge klaasi groki! (astub puhvli-kapi juurde ja valmistab sinale groki, mida ta pärast joo). Siin peaks ristkann olema, jalga pääle panna, siis mõiks

unistada, nagu aiksime American Paris Kopen-
hagenis!

Alice. Laseme omale ristpuru teha, et ta Kopen-
hageni meelde tuleks. Need olid ometi meie
parimad silmapilgud!

Kapten (juub ägedalt). Ja! Kas sul on kimble nava-
rin aus pummes mees!

Alice. Ei, aga mul on. Tivoli kontsertid mees!

Kapten. Sul on nii peeniseene maitse!

Alice. See peaks sind ometi rünnustama, kui sul
naene on, kellel maitset on!

Kapten. Rünnustan ka...

Alice. Mõnikord, kui sa temaga uhkustama pead...

Kapten (juub). Nad tantsivad mist dustarite juures.
Ma kuulen bassi klarneti kolmveerand takti -
bam - bambom!

Alice. Ma kuulen Alcazari maltseri viisi termult
ära. Ja - see ei oleks eila, kui ma maltserit
tantsisin....

Kapten. Kas sa seda veel võid?

Alice. Veel?

Kapten. Ja! Tantsuag on sul küll möödas, sul
ja mul!

Alice. Ma olen ometi 10 a. noorem, kui sina!

Kapten. Siis oleme ju nõhvanused, sest et naste-
rahvas 10 aastat noorem peab olema!

Alice. Kähene! Sa oled wana mees, ja; mina
aga olen veel oma nõige paremas eas!

Kapten. Oja! Muidugi nõista, sa woid juha lähe
ja lohke olla - tõisti wastu, kui sa ainult tahad.

Alice. Kas me lamibi põlema ei paneks?

Kapten. Hää nuelga!

Alice. Siis kolistab!

Kapten (läheb laisalt kirjutuse lausa juurde ja kolistab.)

Jenny (paremalt poolt).

Kapten. Kas te ei tahaks nii hää olla, Jenny, ja lamp
põlema panna.

Alice (terawalt). Sa pead laelambi põlema panema.

Jenny. Ja, armuline prona! (Paneb laelambi põlema,
wanna kapten teda selle aja sees silmitsel):

Alice (lühidalt). Kas sa klaasi korralikult puhtaks
pühkisid?

Jenny. Jah, natukene!

Alice. Mis wastus see on?

Kapten. Kuule ometi....

Alice (Jenny). Ahine ära! Ma panen lambi ise põlema, see on kõige parem!

Jenny. Seda arvan ma ka! (Ära).

Alice (haiseb üles). Ahine!

Jenny (köheldes). Ma tahaksin teada, mis armuline proua ütles, kui ma lähaksin!

Alice (vaikib).

Jenny (lähel).

Kapten (lähel ja paneb lambi põlema).

Alice (rahutult). Arvad sa, et ta ära lähel?

Kapten. Ei inestaks mind, aga siis oleksime sees...

Alice. See on sinu süü, sa hellitad ta ära!

Kapten. Oh ei, sa kuulad ju, nad on ikka sõna-kuulelikud minu vastu.

Alice. Sest et sa nende ees roomad! Sa roomad ja kõige oma teenijate ees, sest et sul kui hirmumalitsejal orja iseloom on.

Kapten. So!

Alice. Jah, sa roomad oma soldatite ees ja oma alamohvitseride ees, aga omasugustega ja oma ülematega ei saa sa läbi.

Kapten. Uf!

Alice. Kõnda teevad kõik hinnuvalitsused!...

Usud sa, et ta ära lähel?

Kapten. Jah, kui sa mälja ei lähe ja talle sõbra-
likku sõna ei üttele.

Alice. Ahina?

Kapten. Kui mina seda teeksin, siis ütlesid sa,
et ma tüdrukute ümber lipitsen!

Alice. Kui ta ära lähel, siis pean ma kõik töö ise
tegema ja vna käed ära rikkuma!

Kapten. See ei ole kõige parem! Aga kui Jenny
lähel, siis lähel ka Christel, ja siis ei saa meie üht-
tegi teenijet enam siia saare pääle! Aurupeadi
tüürimees peletab kõik need tagasi, kes teenis-
tust otsida tahavad... Ja kui tema ära
muetab, siis teevad seda minu kordnikud.

Alice. Ja, sinu kordnikud, keda ma vna küs-
gis kaitma pean, ja keda sa mälja visata ei
jälge...

Kapten. Ei, siis lähuvad need ka... ja siis
peame suurtükkiputka kinni panema.

Alice. See on meie sts!

Kapten. Sellepärast on ohvitserid nõuues võtnud

Kuningliku Majasteedile palverakija sisse anda ja päevaraha kõrgendamist nõuda.

Alice. Kellele?

Kapten. Kordnikkudele.

Alice (naerab). Sa oled liiga hull!

Kapten. Jah, naera mulle vähe ette! Seda võib tarvitada.

Alice. Pea unustan ma naermise ära!

Kapten (paneb sigari põlema). Seda ei peaks kunagi unustama... nii igav on!

Alice. Võib ju just ei ole... Tahad sa edasi mängida?

Kapten. Ei, see väsitab mind... (Wahkusega).

Alice. Tead sa, see vihastab mind siiski, et minu onupärg, uus karantēni illem, kõigepäält meie maenlaste juurde lähel!

Kapten. Ja, mis ma selle kohta pean ütleva.

Alice. Aga kas sa panid ajalehes „sisseriitnud võraste“ all tähele, et ta ennast rentier'ks sisse-rijutanud on? Tal peab müüd raha olema.

Kapten. Rentier? So? Rikas sugulane, see on teati esimene selles perekonnas!

17.

Alice. Sinu perekonnas jah! Aga minu perekonnas oli palju rikkaid!

Kapten. Kui tal raha on, siis on ta vist ka up-
saras, aga küll ma ta piirides pean. Ja minu
kvartidesse ei saa ta pilku huta!

[Telegrafi aparat lõigisel].

Alice. Kes sääl on?

Kapten (jäät seisma). Ole silmapilguks wait!

Alice. Mine oneti sinna!

Kapten. Ma kuulen, ma kuulen, mis nad ütle-
vad! - Need on lapsed! (Säteb aparadi juurde
ja annab vastuse, selle järel töötab aparat natuke
aega edasi, siis vastab kapten).

Alice. No-oh!

Kapten. Oota silmapilku! ... [Annab lõpussignali].
Need olid lapsed. Judith on jällegi haiglane ja
ei käi koolis.

Alice. Juba jälle! Mis nad veel ütlevad?

Kapten. Raha muudugi!

Alice. Hispärast Judithil siis ka niisugune rutt
on? Kui ta tuleva aasta oma eksami teeks,
oleks veel wana küllalt!

Kapten. Ütle talle seda, küll sa näed, palju see aitab.

Alice. Sina pidid seda ütleva!

Kapten. Kui mitu korda ei ole ma seda ütelnud!
Aga sa tead ju, et lapsed teevad, mis nad ise tahavad!

Alice. Sina majas vähemalt!...

Kapten (haegutab).

Alice. Sa haegutad oma näese juuresolekul!

Kapten. Mis säälpärata? ... Kas sa ei märka, et meie iga Jumala päev ühte ja sedasama ütleme!
Nagu sa praegu oma vana kulunud lause ütlesid: „sina majas vähemalt“, oleksin ka mina harilikult vastama pidanud: see ei ole mitte minu maja üksi. Et ma aga juba viissada korda nõnda viisi olen vastanud, siis haegutasin ma selle asemel. Minu haegutamine võib järjekindlalt tähendada, et ma vastamises liiga laisk olen, või ehk „sul on õigus, mu ingel“ või „jätame nüüd järele!“

Alice. Sa oled väga lohke tänas öhtu!

Kapten. Kas ei ole varsti aeg süüa?

Alice. Tead sa, et doktorid pidusöögi linnast

Grand Hotellist on tellinud?

Kapten. Ei! Siis on neil põldpüüd! Tead sa, et põldpüü kõige peenem lind on? See on aga itse kirvitegu neid rasva sees praadida! ...

Alice. Püü, nüüd süügist raaskida!

Kapten. Siis meenidest? Ma tahaksin teada, mida need metslased põldpüü juurde joovad?

Alice. Pean ma sulle ettemängima?

Kapten (istub kirjutuslaua juurde). Viimase abinõu! Jah, kui sa oma leinamarsid ja nutulaulud rahule jätad... see kõlab sihilis. Ja mina sear ükva sõnad alla: „Kuulge, kui äärmis ma olen!“ Mian, mian! Kuulge, mis-juures hirmus mees mul on! Brum, brum, brum! Ah, kui ta warsti surnud oleks.“ Röö- mu helid ja wõiduhüüded lõpuks, Alcazari waltser! Shampanjere galopp! Apropos – shampanjer, mististi on veel kares pudelit all. Kas meie ei toores nad üles ja ei teeks nüüd nagu oleksid neil kralised?

Alice. Ei, seda meie ei tee, sest need on minu omad; ma ise olen nad saanud!

Kapten. Sa oled ikka rakkudeid!

Alice. Ja sina oled ihne; vähemalt oma naise vastu!

Kapten. Ma ei tea siis, mis ma välja mõtlema peaksin! - Pean ma sulle midagi ette tantsima?

Alice. Ei, tänan, tantsupäevad on sul küll juba möödas.

Kapten. Sul peaks mõni sõber majas olema!

Alice. Tänan! - Sul peaks mõni sõber majas olema.

Kapten. Tänan! See on juba ära katsutud ja mõlemate poolte meelitusaks. Aga kui katse oli ta hummitav; niipea kui kübaline majasse tuli, saime meie õnnelikuks... vähemalt alguses...

Alice. Aga pärast!

Kapten. Ja, ära räägi sellest!

(Pakema naise pihta koputatakse).

Alice. Kes see võib nii hilja olla?

Kapten. Jenny harilikult ei koputa.

Alice. Ahne, tee lahti ja ära hüüa mitte - sisse - , see võib nagu mõnes töökojas!

Kapten. Sina ei armasta töökojasi!

[Kuputatavasse jälle].

Alice. Tee oneti lahti!

Kapten (läheb pahemale poole ukse juurde, teeb lahti ja võtab ära nimikaardi vastu, mis sisse ulatatakse). See on Christel! - Kas Jenny ära on läinud? (Kuna publikumil vastust kuuldaks ei ole, Alicele). Jenny on ära läinud!

Alice. Siis saab minust jälle tüdruk!

Kapten. Ja minust teener!

Alice. Kas ei mõni kedagi sõdatitest näha, kes kõõgis aitaks?

Kapten. Ei ole praegu niisugused ajad!

Alice. Aga see ei oleks küll Jenny, kes oma nimikaardi saatis?

Kapten (vaatab kaarti pilliga ja ulatab selle Alicele). See sina, mina ei saa.

Alice (loeb kaarti). Kurt, see on Kurt! Minie wälja talle vastu!

Kapten (pahemale poole wälja). Kurt! No, see on oneti kena!

Alice (karaldatakse oma juukseid, näib, nagu oleks tal elu sisse tulnud.)

Kapten (pahemalt poolt Kurtiga). Waata, siin on see äraandja! Tere tulemast, mana pois! (Suur kaisatus).

Alice (Kurtile wastu minnes) Tere tulemast minn majas, Kurt!

Kurt. Täna... Sest on lühis aega tagasi, kui meie inimest nägin!

Kapten. Jah? 15 aastat! Ja meie oleme wanaaks saanud.

Alice. Oo! Kurt on endises jäänud, leian ma!

Kapten. Istu, istu! Ja kõigepäält: eeskawa! Oled sa õhtuses kuhugi kutsutud?

Kurt. Ma olen doktorite juurde kutsutud, ma ei lubanud aga minna.

Alice. Siis jääd sa oma sugulaste juurde!

Kurt. See näib kõige loomulikum olewat; aga doktor on nõnda ütelda minn ilen ja mul on pärast seeldusi!

Kapten. Mis lori see on! Minul ei ole kiiragi oma ilenate ees hirmu olnud.

Kurt. Hirmu või mitte, aga seeldused annavad ennast ikkagi tunda!

Kapten. Siin saare pääl olen mina peremees!
Kõia ennast minuv selja taha, siis ei julge keegi
sind puudutada!

Alice. Vait, Edgar! (Wõtab Kurti käest kinni).
Peremeestest ja nõematelst kuulimata jääd sa meie
juurde. See leitakse küll nii hästi sünnis kui
na korrekst olewat!

Kurt. Olgu siis nõnda! Tsearanis, et ma usun, et
mind siin häameelil nähtakse.

Kapten. Disparast ei peaks sind mitte häameelil
nähtama? Meie wahel ei ole ju midagi, mis tõen-
datud ei oless...

Kurt (pinnaal teatavast meelepaha marjata).

Kapten. Mis see peaks olema! Sa olid wahel hoo-
letu, aga sa olid noor, ja selle olen ma un-
tanud! Mina ei kannu wiha!

Alice (näeb pimatud wälja).

(Kõik kolm istuwad õmbleselaua juurde).

Alice. Koh, sa oled kaugele maailma ümber
rännanud?

Kurt. Jah, ja nüüd sõidan ma teie juurde
sadamasse.

Kapten. Keda sa kakskümneviie aasta eest paari
 aled pannud.

Kurt. Nõnda see just ei olnud, aga see ei tee
 midagi. On rõõmustav näha, et teie kakskümneviie
 aasta eest kogu olete hoidnud...

Kapten. Jah, meie olime ikka kuidagi viisi läbi-
 pidanud; mõnikord oli viis-na, aga nagu
 öeldud, peab ikka. Ja Alice ei olnud põhjust
 kaevata; naise oli meil külluses ja raha veelas-
 tina. Sa ei tea vast, et ma kuulus kirjandis-
 en, operaamatute kirjutaja...

Kurt. Siisegi, ma mäletan, kui meie lahku läin-
 me, olid sa laskmiseõpetuse wälja andnud,
 is hästi lähes! Kas teda sõjaväelises meel
 mitatakse?

Kapten. Chuidugi järele on kõige paremas järe-
 l, ehk nad küll on katsunud teda ühe pake-
 raga wälja tõrjuda... mille järele küll praegu
 mitatakse, aga mis täitsa wäärtuseta on!

(inlike wairus).

Kurt. Kagu ma kuulsin, olite teie wäljamaali!

Alice. Jah, meie olime Kopenhaagenis mis randa,
 mitte andi!

Kapten, Jah, maata, kui ma Alice teatrist ära
mõtsin...

Alice, Sina mõtsid?

Kapten, Ja, mõtsin, nagu harilikult naest mõtakse...

Alice, Kui mehiseks sa oled läinud!

Kapten, Kui ma aga pärast kuulna pidin, et
ma tema hiilgawa tulewiku ära olen häwitunud,
hmm, ... siis pidin ma tasuta tõutama oma
naest Kopenhagenisse wia... ja seda olen ma
täitnud - auusasti! Wiis korda oleme seal
olnud! Wiis! (Loeb oma pakema käe wii särke
pääle). Kas sina Kopenhagenis oled olnud?

Kurt (naeratales). Ei, ma olen enamasti Americas...

Kapten, Americas? See on küll küle hulqustemaad?

Kurt (ausaselt). Kopenhagen ta ei ole!

Alice, Oled sa ... midagi ... oma lastest
kuulnud?

Kurt, Ei!

Alice, Mu armas, wabanda, aage see oli mõtle-
mata tegu, neid nõnda maha jätta....

Kurt, Ma ei ole neid maha jättnud, waid kohus
mõistis nad emale....

Kapten. Äärmiselt praegu räägime! Ma leiain, et see sulle hääd oli nõnda asjast välja rabele da!

Kurt (Alicele). Kuidas sinu laste käsi näib?

Alice. Täna! Nad näivad linnas kavalis ja on marsti juha täiskasvanud.

Kapten. Ja, nad on tublid lapsed ja jee poissil on suurepäraline pää! Ta peab staapi astuma.

Alice. Kui nad teda mõtavad!

Kapten. Seda poissi? Tal on taigan sõjaministri juuks!

Kurt. Ühest asjast teise juurde!... Siin seatakse karanteenijaam sisse... katku, kolera ja muu sellesarnase vastu. Ja doctor pidada minnu ilmmas saama, nagu te teate... mis mees see doctor on?

Kapten. Ahes? See ei ole kellegi mees! See on üks harimata kelm!

Kurt (Alicele). See on väga paha mulle.

Alice. Nii hädashtlik ei ole see mitte, nagu Edgar ütleb, aga ma ei või mitte rääkida, et ta mulle vastumeelt on...

Kapten. Kelm on ta ja seda on teised ka, tolli-

ametnik, postnik, telefoni preili, loots, —
 kuidas ta minni vrr - Aldermann. . . Kuid
 kelmid ja sellepärast ei käi ma nendega läbi!

Kurt. Oled sa nende kõigega tülis?

Kapten. Kõigega!

Alice. Jah, see on õigus, et nende inimestega
 lähikäia ei või.

Kapten. On nii, nagu oleksid kõik hirmuvalit-
 sejad kinnelt maaltsiis saarel viangi saa-
 detud.

Alice (ironiliselt). Ja, kindlasti!

Kapten (hääsüdamiselt). Hm! Kas sel minna
 kohta peab väina? Mina ei ole hirmuvalitseja
 vähemalt mitte omas mees!

Alice. Sa hoiad ennast!

Kapten (Kurtile). Sa ei pea mitte uskuma, mis
 ta ütleb! Mina olen väga kena abielumees ja
 mu tütu pool on kõrge, parem naene maailmas!

Alice. Tahad sa midagi juua, Kurt?

Kurt. Täna, mitte praegu!

Kapten. Oled sa . . .

Kurt. Ainult vähe karskem kui enne!

Kapteen. Nagu Americas?

Kurt. Ja!

Kapteen. Ma ei taha aga karske olla, minid ei
maksu elu mitte. Mees peab juua võimna.

Kurt. Et naabrite juures siin saarel tagasi
tulla! Minu amet võib mind kõrvidega karku.
ja ristlennine ei saa kerge olema; kui sa ennast
ka ^{inimeste} ~~inim~~ vahelistesse muristustesse ei taha weda-
da lasta, sattud ikkagi sinna sisse.

Alice. Mine aga pääle nende poole; meie juurde
tuled sa ikkagi jälle, sest siin on sul õiglased
sõbrad!

Kurt. Kas ei ole mitte õudne üksinda waen-
laste keskel istuda, nagu teie?

Alice. Sõbrus just ei ole!

Kapteen. Ei ole sugugi õudne. Mul oli terve elu-
aeg ainult waenlasi ja aitasid mind selle
asemle, et saaksin teha. Ja kui ma kard süven,
võin ma ütelda: ma ei ole kellegile midagi
mõlgu ja ma ei ole ial midagi kinnituseks
saanud. Iga asi, mis mul on, on mul võitlu-
ses saadud.

Alice. Jah, Edgari elute ei olund roosidega üle-
kiilwatud.

Kapten. Kibuwitsa ja niividega, kuleriividega ...
aga oma jõund? Tunned sa seda?

Kurt (lihtsalt). Ja, selle ilatamatust õppisin
ma kümne aasta eest tundma.

Kapten. Siis elid sa vilets!

Alice (kaptenile). Edgar!

Kapten. Jah, ta on vilets, kui tal enesel jõund
ei ole. See on küll õige, et kui wärk otsas on,
siis mund ei ole kui liirka käre täis peen-
rale; aga nii kaua, kui wärk vastu peab,
peab tammuma ja tegema, näte ja jalgadege,
nii kaua kui su kraam vastu peab. See on
minu mõttearvus.

Kurt (noeratab). Lõhus sind päält kuulata ...

Kapten. Sa ei usu aga, et see nii on?

Kurt. Ei, seda-ma ei tee.

Kapten. Ja, aga-la on igatahes nii.

(Wahetajal on kuul puhuma hakanud ja nüüd
läüb ta ühe uuse tagaseinas kinni).

Kapten (kõnele üles). Kuul hakkab puhuma, tund-

sin seda juha. (Sähub, paneb naise kinni ja
klopib barometri zihta).

Alice (Kurtile). Sa jääd ometi õhtuks siia ?

Kurt. Jah, kääran.

Alice. Õhtusöök on aga üige lihtne, sest
meie tüdrukud on ära läinud.

Kurt. Minu jaoks hääd küllalt.

Alice. Sa alad nii vähenõudlik, armas Kurt!

Kapten (barometri juures). Kui teie näeksite,
kuudas barometer langub. Ma tundsin seda.

Alice (salaja Kurtile). Ta on närviline

Kapten. Kas meie pea õhtut ei saa ?

Alice (tänuks püüsti). Ma tahtsin parajasti minna
ja muutseda. Istuge ja filosofoerige (salaja Kurtile),
aga ära talle vastu räägi, siis kaotab ta tuju!
Ja ära küsi, mis pärast ta majoriks ei ole saanud!

Kurt (moakatab nõusolles pääd).

Alice (lähub pahemale poole)

Kapten (istub Kurti juurde õmbuselauda). Waata,
et meie midagi hääd saame, naene!

Alice. Anna mulle raha, küll sa siis saad!

Kapten. Jaska raha!

Alice (ära).

Kapten (Kurtile). Raha, raha, raha! Terwe päew
otsa kõnnin ma rahakotiga ringi, kuni ma
wimaks unale ette kujutan, et ise rahakott
olen. Funned sa seda?

Kurt. O ja! Selle wahega, et mina enise kirja-
kastu arwasin olewat.

Kapten. Haha! Ja, sa olid seda tubakat maista
saanud! Need naased! Haha, ja sa said üige
sordi nätte!

Kurt (kannatlikult). Sas' see unustatud olla!

Kapten. See oli päris pärl! Sääb olen mina
igatahes — kõige pääle waatanata — häa naese
saanud.

Kurt (naerab häändamiliselt). Kõige pääle waata-
mata!

Kapten. Ära naera!

Kurt (nagu enne). Kõige pääle waatanata!

Kapten. Jah, ta on truu naese olnud... ees-
kujulise ema, kõepuolest... aga (waatab parema
uurse poole) tal on saatamalikud tüjud. Tead sa,
on silmapilkusid, kus ma sind ära needsin,

et sa mulle ta kaela saatsid.

Kurt (hääsindamiselt). Aga seda ei ole ma ju, inimene, kuula uneti...

Kapten. Tja, tja, tja! Sa nägid loba ja unetad asju, mida vastumeelt meelde tule-
tada. Ära pane seda pahaks! Vasta, ma olen harjunud näskima, aga sa tunned mind ja ei saa mitte kurjaks.

Kurt. Sugugi mitte! Aga, ma ei ole sulle naesti muretse nud, just vastu oissa!

Kapten (ilma et ta unes kõnerevalus ennast esi-
tada lasuks). Kas sa igatahes ei leia, et elu
iseäralis on?

Kurt. Muidugi on ta seda.

Kapten. Ja vanaks saada — lübus ei ole see mitte, aga huvitav. Jah, mina ei ole veel vana, aga vanadus hakkab juba ennast tunda andma. Kõik tuttavad surevad ühtelajärgi, inimene jääb nii üksildaseks!

Kurt. Õnnelik, kel naene on, et temaga üheskoos vanaks saada!

Kapten. Õnnelik? Jah, see on õnn, sest lapsed

lähemad ju ra ära. Sa ei oless pidanud omade
juurest ära minema!

Kurt. Ei, aga seda ei ole ma ju teinud. Nad
mõeti ainult ära.

Kapten. Sa ei pea kurjaks saama, kui ma sulle
seda ütlen....!

Kurt. Aga see ei olnud ju nii....!

Kapten. Kuidas see müüd oli, igatahes on see unus-
tatud, aga üksinda oled sa!

Kurt. Kõigea harjud ära, mu armas!

Kapten. Kas võib... kas võib ka sellega ära harju-
da... usna üksinda olla?

Kurt. Sa näed ju mind!

Kapten. Mis sa selle viieteistkümneme aasta jaoksul
tegid?

Kurt. Missugune üksimus? Selle viieteistkümneme
aasta jaoksul!

Kapten. Sa olla raha kogunud ja rikkaks saanud.

Kurt. Rikas ei ole ma mitte....

Kapten. Ma ei mõtle mitte laenata....

Kurt. Kui see nii oless, oleksin ma valmis....

Kapten. Täna näga, aga mul on oma kantu pangas.

Maata (vaatata paruna unse paale), siin majas ei tahi millestgi puudus olla; ja sel päeval, kus mul raha ei olnud, lõheks ta oma teed!

Kurt. Oh ei!

Kapten. Ei? ahina tean seda, mina! - Näid sa enesele ette kujutada, et ta ikka luurab, kunas mul raha ei ole, ainult et sellest tundes, kui mind süüdistada võib, et ma oma perekonna eest ei hoolitse?

Kurt. Aga, nagu ma mõletan, ütlesid sa, et sul suured sissetulevad on.

Kapten. Muidugi on mul suured sissetulevad... aga sellest ei jätaku.

Kurt. Siis ei ole nad mitte suured, hariliku mõiste järel....

Kapten. Elu on iseäraline ja meie ka.

(Telegraf lögiseb.)

Kurt. Mis see on?

Kapten. See on ainult aja määramine.

Kurt. Kas teil telefoni ei ole?

Kapten. On, aga nüügis, aga meie tarvitame telefoni, sest et peili nüügis ära jätavad, mis meie rääkime.

Kurt. Siin mäljas mere ääres peab seltskondline elu küll hirmus olema.

Kapten. See ta on lihtsalt kole. Terve elu on kole. Ja sina, kussa edasivestmise sisse usud, arvad sa, et pärast rahu saab?

Kurt. Ka sääl on roost võitlusid ja turmi.

Kapten. Sääl ka — kui üks sääl olemas on. Siis juba parem hävinemine.

Kurt. Tead sa, kas hävinemine ilma waluta sünnib?

Kapten. Ma suren panguspäält, ilma waluta.

Kurt. So, seda tead sa?

Kapten. Jah, seda tean ma.

Kurt. Sa ei näis oma alemisega rahul olevat?

Kapten (ohkab). Rahul? Sel päeval, kui ma surra tahissin, oleksin ma rahul.

Kurt (hõnset üles). Seda ei tea sa! Aga ütle, mis teil siis majas on, mis siin sünnib? Siin lõhnab nagu kihvtistest tapetidest, ja siin jääb haigeks, kui ainult sisse tuled. Ma lähaksin parem oma teed, kui ma Alicele ei oleks lubanud jääda. Siin on surnukihva pörande all ja siin

viitastakse nii, et raske hingele arv.

Kapten (langeb kokku ja mahib oma ette).

Kurt. Mis sul arv, Edgar?

Kapten (Ei liiguta ennast).

Kurt (lõeb kapteni üle pihta). Edgar!

Kapten (ärkab meelemõistusel). Ühtesid sa midagi?

(Vaatab ringi). Ma arvasin, see oli ... Alice ... Ah so, sina oleid ... Kuule ... (langeb jälle karvetanud olekusse).

Kurt. See on vale! (Sätkel parema ülese poole, mille ta arvab). Alice!

Alice (tuleb, kõõgipoll ees). Mis on?

Kurt (rahulikult). Ta on vahel sarnases meelemär-
kusest olekus. Ma mängin, siis ärkab ta üles.

Kurt. Ei, mitte nõnda, mitte! Las' mind edasi rääkida! Kas ta kuulab, kas ta näeb?

Alice. Nüüd ei kuule ega näe ta midagi.

Kurt. Ja seda ütled sa nii rahulikult? ... Alice, mis teil sinu majas on?

Alice. Küsi tema käest sääl!

Kurt. Tema käest! ... Ta on ju sinu mees!

Alice. Ah kuule ühes mõõras mees, niisama mõõras, kui kahekümneviie aasta eest. Ma ei tea midagi

27.

sellest mehest ... midagi muud, kui...

Kurt. Tea! Ta võib sind kuulda!

Alice. Kuid ei kuule ta midagi.

(Wäljas pasuna märguandmine).

Kapten (kargab üles, haarab mõõga ja unisvarmi.

mütsi). Wabandage! Ma pean nüüd rahisolda
tisi revideerima. (Tagast uksest ära).

Kurt. Kas ta haige on?

Alice. Ma ei tea mitte.

Kurt. Kas tal mõistusest puudu on?

Alice. Ma ei tea mitte.

Kurt. Kas ta juob?

Alice. Ta suuustab sellega rohkem, kui ta
juob.

Kurt. Istu ja räägi, aga rahulikult ja
siglaselt!

Alice. (istub). Kida ma pean ütlemas? Et ma
inimesega siin tornis olen istunud, wangiis,
mehe wahi all, kida ma ikka vihkasin ja
nüüd nii piirita vihkan, et ma sel päeval,
kui ta suuks, waljasti ähku naeraksin?

Kurt. Misparast ei ole teie lahku läinud?

Alice. Ka kinsimus! Meie läksime, kui meie riiklatud olime, kaks korda lahku, sest ajast päält olime iga päev, mis tuli, lahku minema katsunud... Aga meie olime kuusku needitud ja ei saa lahti. Ükskord olime lahku - kaalus - viis aastat. Nüüd võib ainult surm meid lahutada; seda me teame, ja sellepärast ootame teda kui päästjat.

Kurt. Mis pärast olete teie nii ühesildased?

Alice. Sest et ta mind teistest ära lahutab. Kõigepäält hävitas ta mu ülesed majast ära - ta ise nimetas seda hävitamiseks - siis minu sõbrad ja teised -

Kurt. Aga tema sugulased? Neid olid sina ära hävitanud?

Alice. Jah, sest nad olid ihukingega selle kallal, minult elu röövida selle järel, kui nad minult lugupidamise ja armu olid võtnud. Wiimaks pidin ma selle telegrafi abil sääl lähikäimist välise ilmaga alal hoidma - sest telefoni üle valvas preili - ma õppisin ise telegraferimise ära ja sellest ei tea ta midagi.

Sa ei tahi sellest rääkida, sest siis läheb ta mind summes.

Kurt. Hirmus, hirmus!... Aga mis pärast süüdistab ta mind teie abielu juures? Kas ma jukustan, kuidas see oli! Edgar oli minu noorepõlve sõber. Kui ta sind näha sai, hakkas ta sind otsesõelu armastama. Ta tuli minu juurde ja palus mind vahemees olla, aga ma vastasin otsesõelu ei! Ja - minu hää Alice, ma tundsin sinu tünnnilist ja karedat isiloomu. Sellepärast huiatasin ma teda... ja kui ta järel ei jätnud, saatsin ma ta sinu wenna juurde, et ta teda oma isamehes ratsukes saada.

Alice. Aga usun, mis sa räägid, aga ta on ise seda küis need aastad omale ette kujutanud, nii et teda kunagi enam teiste mõtetu pääle ei saa wiia.

Kurt. Sai ta siis mind süüdistab, kui see tema piina wähendata wõib!

Alice. See on ameti liig... .

Kurt. Aga olen nii harjunud... aga mis mind

haavab, on tema iluõhtune süüdistus, et
ma oma lapsed maha olen jätnud...

Alice. Kiisugune ta ar, ta ritleb, niista miet-
leb, ja siis rask ta seda. Aga sina näid talle
meele pärast olevat, kõige raskem, et sa talle
masti ei räägi ... Katsu, et sa meist ära ei
hüüdi! Cha usun, sa tulid ühel meile ärne-
lisel tunnil, ma pean seda etse taeva
saadetuseks. ... Kurt! Sa ei tahi meist hüüda,
sest meie oleme kindlasti kõige õnnetumad
inimesed terve maailma peal! (Vitab).

Kurt. Üht aialu olen ma ligema ma pealt näi-
nud ... ja see oli kule. Aga see siin on peasegu
pahem.

Alice. Seiad sa?

Kurt. Jah.

Alice. Kes on süüdi?

Kurt. Alice! Sel silmapilgul, kui sa järele
jätad küsimust, kes süüdi on, tunned sa
kergetust. Hinda seda, kui täasja, kui kat-
sumist, mida kanda peab! ...

Alice. Seda ei või ma! See on liig. (Tõuseb üles)

See on paratamata!

Kurt. Wärsed loomad! Tead sa, mispärast lei
keimeteist wiikate?

Alice. Ei. See on kõige müstmatam wiik,
ilma põhjata, ilma otstarbeta, aga ka ilma
otsata. Ja mõtle, mispärast ta kõige rohkem sur-
ma kardab? Ta on hirmul, et ma jälle mehele
lähen.

Kurt. Siis armastab ta sind.

Alice. Armatavasti. Aga see ei keela teda mind
wiikamast.

Kurt (nagu enesele). Seda kutsutakse armuwiikaks
ja ta on pärgust pärit. - Kas ta armastab, kui
sa kalle etlemängid?

Alice. Jah, aga ainult iseturid wiisisid...
näituseks see wastise "Bजारide sissesõit".

Kui ta seda kuulda saab, läheb ta meelitaks
ja tahab tantsida.

Kurt. Tantsib ta?

Alice. Ja, ta on wahetewahel nii halb.

Kurt. Veel üks asi... wabanda, et ma küsin!

Kuis lapsed on?

Alice. Sa ei tea vist mitte, et kaks surnud on?

Kurt. Oled sa ka seda läbi teinud?

Alice. Mida ei ole ma mitte läbi teinud?

Kurt. Aga teised kaks?

Alice. Linnas. Nad ei võinud koju jääda, sest ta ässitas nad minu vastu üles.

Kurt. Ja sina tema vastu.

Alice. Ja, muudugi, ja nende tekkisid era-konnad, häälte rünnakud, altsõda marku andmine... ja et lapsi mitte ära rikkuda, saatsime nad enesest eemale. Mis inimese side pidi olema, sai lahutuselaks; mis maja äärmistus on, sai needmiselaks, ... ja ma usun mõnikord, et meie meetod sugust oleme.

Kurt. Patulõngemisest päde, jah, see on ju nii.

Alice [rikhvtise pilgu ja vare da häälega]
Missugune patulangemine?

Kurt. Esimese inimese.

Alice. Ah so ma arvasin sa mõtled midagi muud. [Siinlik vaikuse]

Alice [käed kokku pannes] Kurt, minu sugulane, minu noorecaarober! Ma ei ole mitte uska nenda sinu vastu olnud, nagu ma oleks pidanud olema. Aga nüüd olen ma kaunistatud ja sina oled taru saanud!

Kurt. Mitte taeu. Siin ei taruta. Wait!

Alice. Kas mäletad seda pühapäeva kui sa parajasti ennast ära olid kihlanud? Ma olin teid lõunele kutsumud.

Kurt. Wait!

Alice. Ma pean rääkima! Halasta!

Kui teie lõuneks tulite, siis oli meie ära ja teie pidite tagasi peöranna.

Kurt. Teie olite ise külasse kutsetud, see ei ole kõne väärtigi.

Alice. Kurt! Kui ma sind täna, praegu, õhtusöögiks palusin. uskusid ma,

et midagi söögi kamb ris on. [Peidab näo kätte wahahe.] Ja sääl ei ole midagi, isegi mitte tükikert leiba!

Kurt. Waene, waene Alice!

Alice. Aga kui ta tuleb ja midagi süüa tahab, jaei ole midagi. Siis saab ta kurjaks. Sa ei ole teda kunagi kurja näinud! Mu Jumal, miksugune alandamine!

Kurt. Kas sa ei taha mind minna ja muretseda lasta?

Alice. Siin saarel ei ole midagi saada!

Kurt. Mitte minu, waid tema ja sinu pärast... las ma mõtlen midagi wälja, midagi! Meie peame sellert ajast naeratades mõnda saada, kui ta tuleb... ma panen talle ette juba, kui tulew ma selle aja sees mõne mõtte pääle. Wüta tüjusse, mängi talle midagi ette! Istu klaweri ette ja ole wal-mis!

Alice. Waata, mu käsa, kas nendega mängida saab! Ma pean waske kuurima.

ja klaasa kuuwatama, kütma ja koristama...

Kurt. Aga teile on ju kaks teenijat!

Alice. See peaks mu olema, et ta ohvitser on... aga teenijad lähewad iga silmapilks ära, nenda et meie mõnikord täitsa ilma oleme... enamasti!... Kuidas ma selle ihturüügiga oneti teine saaksin? O, kui maja polema hakkaks!...

Kurt. Wait, Alice, wait!

Alice. Kui meri teusens ja neid kaasa wotaks!

Kurt. Ei, ei, ei! Ma ei wõi sind mitte kuu-
lata!

Alice. Mis ta ütleb? Mis ta ütleb? Ära mine ära, Kurt, ära mine minu juurest ära!

Kurt. Ei mu waine sõber, ma ei lähe mitte

Alice. Jaa, aga kui sa ära läinud oled?

Kurt. On ta sind läinud?

Alice. Minki? Oh ei, ta teab, et ma siis ära lähens; wähe uhkust peab oneti olema.

[Wäljast kuuldu: Pea! Kes sääl? - Kää
sõber!]

Kurt tõuseb üles] On see tema?

Alice [hirmumult]. Ja, see ta on!

[Waheaeq]

Kurt. Mida peame meie ometi tegema?

Alice. Ma ei tea mitte, ma ei tea mitte!

Kapten [tagapöõlt, rõõmsalt] So, nüüd oleme vabad... Noh, nüüd on ta kaevata väinud. Kas ta ei ole õnnetu, mis?

Kurt. Mis ilmi väljas teeb?

Kapten. Pöõleldi torni. [Kaljatades, teeb ukse wähe lahti] Püütel siin habe neitsiga ternis; ja väljas käib waht palja mõõgaga ja walwab ilusat neitsit... ja siis tulewad wennad aga waht käib süal waata! Tantis! See on hää waht! Waata! Meli tantu tantu, meli talia-kei! Tantsime mõõgatantsu? Seda peab Kurt nägema.

Kurt. Ei, wõta selle aremele, Põjaride sisse-
sõit!

Kapten. Kas sa tunned teda sina! Alice kõõgi põlles, tule ja mängi! Tule, ütlen ma!

Alice [läheb wartsu tahtinist klaveri ette]

Kapten [näpistab teda käewarrest] Niind
 oled sa mind lüümanud!

Alice Mina?

Kurt [pöörab enese kõrwale]

Alice [mängib Bojariide sisesõitu]

Kapten [ainab mingisugust Ungari tantsu
 järele, kirjutuse laua taga ja lööb kannu-
 seid kokku. Siis kukub ta põrandale, ilma
 et Kurt ja Alice seda märkaksid. Alice
 mängib tükki lõpuni]

Alice [ilma umberpööramata] Kas kordame?

[Wai kus.]

Alice [pöörab ümber ja näeb kapteni meele-
 meistuse ta maas lamawat, waataja te eest
 kirjutuse laua taga wargul.] Issand Jeesus!

[Ta jääb seisma käed rinnal, ja ohkab,
 nagu tärni ja kergituse tähiks]

Kurt [pöörab ümber ja ruttab kapteni juur-
 de.] Mis on? Mis on?

Alice [koige tugewamas põnewuses] On ta surmud?

Kurt Ma ei tea mitte. Aita mind!

Alice [jääb seisma.] Ma ei wõi ta külge

peendutades... On ta surinud?

Kurt Ei! Sa elab!

Alice [ohkab.]

Kurt [aitab kapteni, kes üles tõuseb ja paneb ta tooli päale]

Kapten. Mis see oli? [Wainus] Mis see oli?

Kurt. Sa kukkusid ju?

Kapten. Oli midagi?

Kurt. Sa kukkusid pürandale. Kuidas praegu on?

Kapten. Minge! Mitte midagi! Ma ei tea millestgi midagi! Mis te saäl seisate ja wahite?

Kurt. Sa oled haige!

Kapten. Mis lori see on? Mõangi, Alice! ah - nüüd tuleb jälle [haarab oma päast rinnu]

Alice. Kas näed nüüd, et sa haige oled?

Kapten. Ara kairju! See oli ainult minestus!

Kurt. Meie peame arsti saama. Ma lähen välja telefoni juurde...

Kapten. Ma ei taha arsti saada!

Kurt. Sa pead! Meie peame teda oma enese

pärast kutsuma, sest niidud langeb vastu-
tus meie päale.

Kapten. Ma ajan ta wälja, kui ta tuleb! Ma
lasen ta maha!.. Ah, juba jälle. [Klaarab
oma otsaesi sest kinnu]

Kurt [lähel parema uuse poole] Niidud lähem
ma telefoni juurde. [Ära]

Alice [wõtab polle eest ära]

Kapten. Kas sa ei tahaks mulle klaas
wett anda!

Alice. Ma olen küll sunnitud. [Annab talle
klaasi wett]

Kapten. Kuu lahke?

Alice. Oled sa haige?

Kapten. Anna mulle aru, et ma terve ei ole.

Alice. Sa ei taha ennast rawitseda?

Kapten. Sina ei tahaks seda küll!

Alice. Selle päale võik sa kindel olla!

Kapten. Sund on tulnud, mida sa nii
kuna oled oodanud!

Alice. Jah, see tund mis, nagu sa usku-
sid, kunagi ei tule!

Kapten. Ära ole kuri minu päale!

Kurt [paremalt poolt.] Waga kurb.

Alice. Mis ta vastas?

Kurt. Sa rääkistat lihtsalt ära!

Alice [Kaptenile.] Sääb on meil sinu piirita
upparuse tagajärjed!

Kapten. Ma annan et pahemaks läheb.

Katsuge linnast arsti saada!

Alice [läheb telegrafi juurde.] Süs telegrafi
teeb!

Kapten [hüüab pooleldi puusti, jähmatamult.]
Sa oskad telegraferida?

Alice [telegrafirib.] Jah, ma oskan!

Kapten. So?.. Saä kääia!.. Kui walelix
ta on! [Kurtile.] Gule istu minu kõrwale!

Kurt [istub kapteni kõrwale.]

Kapten. Hoiä mind käest! Ma istun
sukun, wäid sa seda emale ette küju-
sta, allapoole; imelik.

Kurt. On sul samane tobehoog' juba en-
e päale tulnud?

Kapten. Mitte kunagi!...

Kurt. Seni kui meie linnast wartust wõtame, lähem ma tahtri juurde ja räägin temaga. On ta sind juba näwitsenud?

Kapten. Seda ta on!

Kurt. Siis tunneb ta sinu kehaehitust! ...

(Sätub pahemale poole).

Alice. Siin saame silmapilw wastuse! See on ilus sinust, Kurt! Tule aga ruttu laagasi!

Kurt. Kii ruttu, kui wõin! (Ära).

Kapten. Kurt on nii kena! Ja nii muutunud!

Alice. Jah, ja wana kasukas! Aga just nüüd kahetsen ma teda, et ta meie wõltsusesse pidi sattuma!

Kapten. Ja soovri meile õnne! Ma tahaksin teada, kuidas tema käsi õieti käib! Kas se ei pannud tähele, et ta oma olukorrast rääkida ei tahtnud?

Alice. Ma panen seda tähele; aga ma usun, keegi ei ole ka selle järele küsinud!

Kapten. Mõttele, tema elu! Ja meie oma!

Ma tahaksin teada, kas kõige inimeste elu niisugune on?

Alice. Väib olla, kui nad ka sellest nii ei
väägi nagu meie!

Kapten. Mõnikord mõtlesin ma, viletsus tõm-
bab viletsust ligi, ja õnnelikud huiavad õnne-
tusest eemale! Sellepärast ei saa meie kunagi
müüa, kui viletsust näha!

Alice. Oled sa ühte õnneliku perekonda
tundnud?

Kapten. Lase mind järele mõelda!... Ei!...
Õnneti... Eks markid!

Alice. Mis sa räägid! Naene sai ju mineval
aastal läigatud...

Kapten. See on õige! Jah, siis ei tea ma
kedagi... aga uneti Kraftid.

Alice. Ja, terve perekond elas kui lulewallas,
oli jõukas, last peeti lugu, neil olid sõnakuu-
lelikud lapsed, nad panid nad hästi mehele,
ja nii läks kuni viieksümne aasta. Sõäl
kuli kädititar ja saatis kviteer korda, vangis-
tusega ja nii edasi, ja siis oli rahul otsas.

Perekonna nimi nais teetatud läbi ajahetede...
Kraftide protsess tegi enne nii lugupeetud pere-

konnale mõinatakse ennast veel relets-konnas
näidata; lapsed pidid koolist lahkuma ...

Tunna!

Kapten. Ma tahaksin teada, mis haigus mul
on?

Alice. Mis sa arvad?

Kapten. Süda müü pää. On nagu lendav
hing välja ja sulaks suitsu pilves ära.

Alice. Kas sul süügiisu on?

Kapten. Jah! Kuidas on õhtusüügiiga?

Alice (läheb rahutunult läbi toa). Ma tahan
Tenny käest küsida.

Kapten. Tenna on ju ära läinud!

Alice. Ja, ja, ja.

Kapten. Kõlista Christelit, siis võin ma värs-
ket wett saada!

Alice (kõlistab.) Kuidas ... (kõlistab jälle). Ta
ei kuule!

Kapten. Chire wälja ja maata järele ... rini
tenna ka ära on läinud!

Alice (läheb ja avab pahemal pool uuse).
Mis see on? Tenna rüürikasti seisab kokku

paritnud koridoris!

Kapten. Siis on ta ära läinud!

Alice. See on pürgu! (Hakskab nutma, viskab
ennast muutsudes põlvili ja paneb pääd teoli
pääle).

Kapten. Ja näis korraga!... Ja siis pidi
Kurt tulla ja meie mõttsust nägema! Kui
mul alandust olemas on, siis tulgu ta nüüd,
just nüüd!

Alice. Oo! Tead sa, mis ma aiman? Kurt
ei tule tagasi!

Kapten. Seda usun ma juba temast.

Alice. Ja, meie olime ära neetud...

Kapten. Mis see tähendab?

Alice. Kas sa ei näe, kuidas kõik meist emale
hviavad?

Kapten. Ma põlgan seda. (Telegraf löögiseb). See
on martus. Wait, ma kuulun teda!... Kellegil
ei ole aega! Puhklemised!... Närid!

Alice. Sätäl on sul nüüd selle eest, et sa vana
arstisid põlgasid... ja neile ei maesnud!

Kapten. See ei ole nii...

Alice. Kui sa na mõisid, ei tahtnud sa neile
marsta, sest et sa nende kõest ei kuulunud,
nagu sa minu ja kõige teiste kõest ei kuu-
linud! Nad ei taha tulla! Ja telefon on
kinni pantud, sest et sa temast ei kuulunud!
Käis muu ei ole midagi väärt, kui ainult
sinu püssid ja suurtükid!

Kapten. Ära siisa säääl ja lahise!...

Alice. Kõik hakkab kodu kätima.

Kapten. Mis ehavise see on... nõnda räägi-
mad vanad naised!

Alice. Küll sa juha näed!... Tead sa, et meie
Christelile kuue kuue palga võlgu oleme?

Kapten. Selle eest on ta varastanud!

Alice. Aga mina olen pääle selle sularohke
tema käest laenama pidanud!

Kapten. Seda usun ma sinust.

Alice. Kui tänamata sa alid! Sa tead, et
ma seda lastu sõidurahaks linna laenasin!

Kapten. Kuit tuleb ilusti tagasi! Kõlm, see na!

Ja arg! Ei julge ütelda, et tal meist villand
on ja et doktorite juures palli pääl labusam

on. Kartis mille halba ühtusväärse meie pool...
 Wilets! on endiseses jäänud!

Kurt (ruttu pahemalt poolt). Jah, minu armas
 Edgar! Ni see on! Faktter tunneb juha pääst
 rinn südant...

Kapten. Minin südant?

Kurt. Jah, sul on armu südamesooned lubjas-
 tanud....

Kapten. Kivistanud?

Kurt. Ja....

Kapten. On see hädavajalik?

Kurt. Ja, see tähendab....

Kapten. On see hädavajalik?

Kurt. Jah.

Kapten. Surm?

Kurt. Sa pead väga ettevaatlik olema.

Küigepäält: sigar ära!

Kapten (viskab sigari ära).

Kurt. Ja siis: whiskey ära!.... Selle järel woo-
 disse!

Kapten (Kartlisenet). Ei, seda ma ei-laha! Mitte
 woodisse! Siis on otsas! Siis ei tõuse kunagi

enam üles! Ma heidan tänä öösi sohva
pääle! Mis ta veel ütles?

Kurt. Ta oli õige sõbralik ja on valmis
kohe tulema, kui sa teda kutsud.

Kapten. Oli ta sõbralik, see silma kirjatener?
Ma ei taha teda näha. Kas ma süüa tohin?

Kurt. Täna õhtu mitte. Ta järgmistel päevadel
airult piima.

Kapten. Piima? Seda ei või ma suhu võtta!

Kurt. Pead nüüd küll õppima!

Kapten. Ei, ma olen liiga vana, et õppida.
(Hoarab pääst kinni). Oh, nüüd jälle siin!
(Jäeb istuma ja vahib tarretanud pilguga).

Alice (Kurtile). Mis doctar ütles?

Kurt. Ta võib surra.

Alice. Jumal olgu tänatud!

Kurt. Hoi ennast, Alice, hoi ennast!...

Ja nüüd mine sisse ja too padi ja tekk.
Ma panen ta siia sohva päale. Siis istun
ma tooli pääl, terve öö.

Alice. Ja mina?

Kurt. Sa lähed ja heidad magama! Sinu

siinolev näeb tema seisukorda pahemaks
tegemat.

Alice. Käse, ma rüulan, sest sina soovid
küll meile mõlematele hääd. (Läheb pahem.
poole).

Kurt. Mõlematele, pane seda tähele, ja mina
ei lase ennast mitte erakondlisesse mõtlusesse
sissuda!

Kurt (võtab meekaramini ja lähub paremale poole
ära)

(On rüulda, kuidas mäljas tuul puhub; selle
järele puhatakse üks tagaseinas lakki ja
keegi vaese ja rõpaka mäljanõgemisega vana
naene vaatab tisse).

Kapten (ärkab üles, tõuseb püsti, vastab ringi).

So, nad on mind maha jätnud, need nänd!

(Käib vanamoori jor hirmub). Kes see on?

Mis te tahate?

Vanam. Ma tahtsin ainult ust sinni panna,
hää härra!

Kapten, mispärest, mispärest?

Vanam. Sest etta lakki puhuti, parajasti kui

ma mööda läksin!

Kapten. Sa tahtsid marastada?

Wanamour. Christel arvas, et siin palju wõtta ei ole!

Kapten. Christel!

Wanamour. Hääd ööd, härra! Magage hästi!

(Parab wese kinni ja lähel)...

Alice (~~... wäl wese pääl oli~~) (pakemall püält padja ja tekiga).

Kapten. Kes sääl wese pääl oli? Oli sääl keegi?

Alice. Jah, mana hõja waestemajast läks mööda.

Kapten. Oled sa kindel?

Alice. Orr sul hirm?

Kapten. Hirmul hirm? Oh ei!

Alice. Et sa woodisse ei taha minna, siis hida siia.

Kapten (lähel ja hidad sohwa pääle). Siia tahan ma hida! (Tahab Alice käest kinni wõtta, aga see tõmbab ta tagasi).

Kurt (tuleb meeskaranimiga).

Kapten. Kurt, ära mine minu juurest ära!

Kurt. Ma jään terveks ööks sinn juurde, Alice lähel ja heidat magama!

Kapteen. Hääd ööd siis, Alice!

Alice (Kurtile). Hääd ööd, Kurt!

Kurt Hääd ööd!

Kurt (nõtab tuuli ja istub kapteni moodi ette.)

Kas sa ei taha saapad jalast ära võtta!

Kapteen. Ei, sõjamees peab võrka täies munnuris olema!

Kurt. Oetad sa siis mõnda lahingut?

Kapteen. Võib olla!... (Tänusel isturkile), Kurt, sa oled ainuke inimene, kelle ees ma ennast paljastanud olen! Kuula ühte!... Kui ma tänä ööse suren, mõtle minu laste pääle!

Kurt. Seda ma teen!

Kapteen. Tänam! Ma usun sind!

Kurt. Kas sa võid seletada, mispärast sa mind usud?

Kapteen. Meie ei ole sõbrad olnud, sest ma ei usu sõpruse sisse, ja meie mõlemad perekonnad olid merivaenlased ja pidasid ikka süda...

Kurt. Ja, siisgi usud sa mind?

Kapten. Jah! Ja ma ei tea mis pärast?

[Waikus].

Kapten. Arvad sa, et ma suren?

Kurt. Sina, nagu võis! Sina pärast ei tehta erandit!

Kapten. Oled sina kibe?

Kurt. Jah!... Kardad sa surma? Kärn ja peenart!

Kapten. Mõttele omati, kui võis otses ei ole?

Kurt. Paljud mõtlewad seda!

Kapten. Ja pärast?

Kurt. Ainult illatused, arvan ma!

Kurt. Ei tea aga midagi kindlat.

Kurt. Ei, see on see asi! Sellypärest peab kõige pääle valmis olema.

Kapten. Sa ei ole omati nii lapsis ja ei usu - pürgu sisse?

Kurt. Kas sina ei usu, kui ise keset põlgu alid?

Kapten. See on ainult piltlikult!

Kurt. Sa oled nii tõekrumult oma kirjeldanud, et igasugune mõte piltide pääle mõimeta on,

luneliste ehk teiste pääle.

(Wairus).

Kapten. Kui sa teaksid, missuguseid piinasid
ma kannotan.

Kurt. Kehalisi?

Kapten. Ei, nad ei ole kehalised!

Kurt. Siis on nad küll hingelised; kalmandat
ei ole ju!

(Wahuseg).

Kapten (hüües isturkile). Ma ei taha mitte surra!

Kurt. Praegu tahtsid sa häwinemist!

Kapten. Jah, kui see woluta on!

Kurt. Aga seda ta ju ei ole!

Kapten. On see siis häwinemine?

Kurt. Alguis sellens!

Kapten. Hääd ööd!

Kurt. Hääd ööd!

II. waatus.

[Seesama näitelawa, kuid lamp on jään-
 aegu kustumas, akente ja uste rütmide läbi
 tagaseinas paistab pilwes hennimäntaewas,
 meri laenatab. Patari'i pääl wahisoldat,
 nagu en. segi. Kapten lamab sohwa pääl
 ja magab; Kurt istub kõrwal tooli pääl,
 kahwatu ja rovdunud.]

Alice [pahemalt poolt.] Kas ta magab?

Kurt. Jah, päwatõusust saadix.

Alice. Kuudas see oli?

Kurt. Ja magas wahetewahel, aga raakis
 nü palju.

Alice. Millest?

Kurt. Ja targutas usu üle, nagu keelipeiss,
 muudkui selle suuurtamisega, et tal
 keisr elumõistatused juba selged! Seepeet
 wastu hennimikut leidis ta hinge surematuse
 üles.

Alice. Omale auuks!

Kurt. Muidugi! ... Sa on tüesti kõige rõõ-
gim inimene, keda ma olen näinud: „Mina
olen, järjekult on ka Jumal.“

Alice. Sa saad sellest aru! ... Waata neid saa-
paid! Nendega oled ta maaxera laagerguses
tallanud, kui ta seda oled tohtinud. Nende-
ga on ta wõraste põldudel ja äedades tallanud,
nendega on ta teistele wõraste päale astu-
nud ja minule päalae päale! Karu,
nünd on kuul sind tabanud!

Kurt. Sa oled naljakas, kui ta mitte tragiline
ei oled, ja kõige tema wäikluse juures on
tal suur joon! Kas sa ei wõi ühte aimu-
kestgi hääd sõna temast ütelda?

Alice [istub]. Sügigi, kui ta seda ei kuule,
sest kui temale üks ergutaw sõna ütled,
läheb ta kõrkusent hulluks!

Kurt. Sa ei kuule midagi, ta sai morphiini.

Alice. Waeses perekonnas kasvata üles,
hulga ädede ja wendadega, keda Edgar
warakult tundide andmiseega tütama

pidi, sest et isa hulgas wõi midagi veel pähernat oli. See on igatahes nooremehele kare saatus kui ta kõigist nooruse rõõmudest enmast lahti ütlen ja karja loiamate loste eest kui ori tööd peab tegema, keda mitte tema ilma saatnud ei ole. Mina olin wäikene tüdruk kui ma teda kui noortmeest nägin ilma palituta talvel, kahekümneviie kraadi külmalaga. Tema wäikesed õed kandsid paksu villaseid mantlisi... see oli ilus ja ma imetasin teda, aga mul oli hirmu tema inetuse eest. Kas ei ole ta mitte haruldaselt inetu?

Kurt. Ja, tema inetus wõib midagi wastikut olla! Tegelikult, kui meie waenlasteks saime, märkasid ma seda kõige rohkem; ja kui ta siis ära oli, kaswas tema pilt ja kujunes määratuks ja ajas mulle wirtsused päale!

Alice. Kõtle siis minu päale! Tema esimesed aastad, kui ohwitserial olid küll piinavaks. Aga ta sai wahetewahel rikkaste

inimeste käest ära. Seda ei tahtnud ta kunagi teeks tunnistada, ja keis mis ta sai võttis ta vastu nagu oleks tal õigus ta peäle ilma et ta selle eest tänanud oleks.

Kurt. Keie tahtsime temast hääd rääkida?

Alice. Et ta surnud on: jah! Siis ei mõtle ma enam selle peäle!

Kurt. Seidsid sa, et ta tige on?

Alice. Jah - ja ta wõib siiski misama hääd kui kergesti liigutatud olla! Kui waenlane on ta otse hirmus!

Kurt. Mis pärast ei ole ta majoriks saanud?

Alice. Sellest pead sa aru saama! Mienust ei tahtnud nad oma ülemaks saada, kes juba nende all hirmuvalitseja oli! Aga sa ei tõi teda sellest majeri arjast kunagi midagi märgata lasta, ise ütles ta ei tahta majoriks saada. Rääkis ta lastest?

Kurt. Jah, ta küsis Judithi taga!

Alice. Seda wõisin ma arwata! Oh! Pead sa, kes Judith on? Tema täpipäälne pilt, keda

ta minu peale wälja on õpetanud. Mitte emeti, minu oma tütar... on nätt minu vastu tõetnud!

Kurt. Ei, see on juba liig!

Alice. Wait! Tä liigutab ennast! Kuid ta meid kuulnud oleks!... Tä on ka salajane!

Kurt. Tä ärkab teesti üles!

Alice. Kas ta ei näe mitte wälja, kui kuri waim? Ma kardan teda. [Waukus]

Kapten [liigutab ennast, ärkab tõuseb üles ja waatab ringi.] Wimmaks emeti hammik!

Kurt. Kuidas sul praegu on?

Kapten. Halb!

Kurt. Tahad sa arsti saada?

Kapten. Ei!... Ma tahan Judithi näha!... Oma last!

Kurt. Kas ei oleks kohane, kui sa oma majas asjad korda seaksid, enne wõi sel korral, kui midagi juhtuma peaks?

Kapten. Mis sa arwad? Mis peaks juhtuma?

Kurt. Mis kõiigile wõib juhtuda.

Kapten. Ah, lori! Ma ei sure nii kergesti,

se da wõite uskuda! Ära rüemusta ette
Alice!

Kurt. Istle oma laste pääle! Tee oma testa-
ment, et waene wähemalt mööbli omale
saab!

Kapten. Peab ta juba nüüd, kus mul weel hing
ihus, minu pärandust jagama.

Kurt. Ei! Kuu aga midagi juhtub, ei tohi ta
mitte maantele wisatud saada! Kes kaks-
kümmeend wuis aastat neid mööblid on
koristanud, tolnu pühkinud ja puhaстанud,
sel peab sigus olema neid omale pidada.
Tõhnu ma kohturiku kutanda?

Kapten. Ei!

Kurt. Sa oled halastamata inimene, halasta-
matam, kui ma olexs uskumud!

Kapten [langeb meelemõistureta woodile]

Nüüd tuleb jälle pääle!

Alice [paremale poole minnes] Kõõgis on
inimesed, ma pean wälja minema!

Kurt. Mine aga! Siin ei ole palju teha!

Alice [ära]

Kapten [ärksab] Noh, Kurt, kuidas mõtled sa oma karanteeni siin sisse seada?

Kurt. Sellega saab juba teinud.

Kapten. Ei, mina olen selle saare ülem ja seal on mingi tegemist; ära seda uneta!

Kurt. Oled sa kunagi üht karanteeni näinud?

Kapten. Kas mina? Jah, enne kui sa sündinud olid! Ja ma tahan sulle üht nõu anda: ära elita desinfektatsiooni ahiusid mitte liiga kaldaligidale.

Kurt. Ma tahan seks just mee lähedust teha...

Kapten. Sääb me nüüd kuulama, kui hästi sa oma asja eskad. Weri on ju piisielukate ohus, nende eluolus.

Kurt. Aga soolane merevesi on mustuse ära uhitamiseks tarvilik!

Kapten. Jdiwt!... Noh, kui sa nüüd korteri oled leidnud, võtad sa siis lapsed oma juurde?

Kurt. Arvad sa, et need enmast võtta lasuvad

Kapten. Muidugi, kui sa seks mees küllalt oled! See avaldaks siin inimeste poole

hääd mõju, kui sind ka selles punktis
kohusetruu nähtakse...

Kurt. Ma olen selles punktis ikka oma
kohust täitnud!

Kapten [tõstab häält]. selles punktis,
mis sinu kõige nõrgem on!

Kurt. Kas ma ei ole sulle ütelnud...

Kapten [räägib edasi]. Sest oma lapsi ei
jätta mitte sel viisil maha...

Kurt. Muidugi edasi!

Kapten. Ma tunnen kui sinu sugulane, kui
sinu vanem sugulane, enesel testama õiguse
olevat sulle tätt ütelda, kui see ka kibe
on... Ja sa ei pea seda mulle pahaks pa-
nema.

Kurt. Oled sa näljane?

Kapten. Jah, seda ma olen.

Kurt. Tahad sa midagi kerget saada?

Kapten. Ei, midagi tugevat!

Kurt. Süis on otsas sinuga!

Kapten. Kas sellest küll ei ole, kui haige oled,
peab ka veel nälgima?

Kurt Kii see on!

Kapten. Ja mitte jua, mitte suitsutada!
Siis ei ole clu enam palju wäärt!

Kurt Suur meenab ohwid, muudu tuleb ta
kohe!

Alice [mõne lille kimbun, telegrammi ja
kirjaga]. Siin, see on sinu jaoks! [Wiskab lil-
led kirjutuslauale]

Kapten [meelitatud] Minu jaoks!... Sohin ma
waadata!

Alice. Ja, see on ainult alamohwitseride, muu-
sikantide ja kordnikkude poolt!

Kapten Sa oled kade!

Alice. Kii need lewberid pargid olexid... kii
oleks teine asi ajaminid ei saa sina kuriagi!

Kapten Hm! - Siin on telegrammi obersti kaest
loe, Kurt! Oberst on igatahes auumees... kii
ta ka wähe idiot on! Siin on... mis sääl
siis seisab? See on Judith!... Ole häa ja telegra-
feri, et ta järgmise paadiga tuleks! Siin ja!
Igatahes ei ole ikka päris ilma sõpradeta
ja ilus on, kii hänge päale niel darsse, kes

lugupeetud mees on, mitte ainult omas ametis, ja arms ja ilma laitmata!

Alice. Ma ei saa aru, on need õnneroovid, et sa haige oled?

Kapten. Kuame!

Alice [Kurtile] Jah, meil oli arst, keda ma vihatsi, et siis kui ta saarelt ära läks pidusõieks toime pandi - pärast teda, aga mitte teinud.

Kapten. Pane lilled vaaside sisse. Ma ei ole küll kergusklik ja mõnered on närid, aga see libine lugupidamise avaldus on Jumala eest õiglane. Ta ei või midagi muud olla, kui õiglane!

Alice. Narr!

Kurt [laeb telegrammi] Judith ütles, et ta tulla ei saa, sest et avuldaew toimii pärast ei seida!

Kapten. On see keis?

Kurt. Ei-ei! - Siis on veel midagi juurde lisatud!

Kapten. Wälja sellega!

Kurt. Ja, tema palub papat mitte nii palju juna!

Kapten. Oo! Kas ta ei hää ene! Need on niid lapsed! See on minu ainuke armastatud tütar. minu Judith! minu värgunna!

Alice. Sa ema enese pilt!

Kapten. See on elu ja tema paremad rõõmud!

Pfui kurat!

Alice. Siis on sinu külmi veri! Sa asitaksid teda ema vastu üles, niid teisele ta ema isa vastu üles! Ütle niid, et Jumalat ei ole!

Kapten [Kurtile]. Mis ütleb oberst?

Kurt. Sa lubab puhkeajaga ilma pikemata.

Kapten. Puhkeajaga? Ka ei ole ühtegi nõudnud!

Alice. Ei, aga mina olen seda nõudnud.

Kapten. Seda ei võta ma vastu!

Alice. Kõik on juba valmis tehtud!

Kapten. See ei puutu minusse!

Alice. Naed sa, Kurt, selle mehe jaoks ei ole seadusi, ei eeskirju, ei mingit korda olemas... Ja seisab kõigeit ja kõrvideest kõr-

gemal; maailm en tema craterviduseks
loodud; päine ju kuu rändavad, et tema
kiitust tähtede poole kanda! Nisugune
on minu mees! Tähtsuset kapten, kes
isegi majariks ei ole saanud, kelle üles-
pühitud oleku üle kõik naeravad,
kuna ta omale ette kujutab, et teda karde-
tarne; see naru, kes pimedas kardab ja
baromeetrit usub; ja lõpuks: karm täis
sõnnikut, mis isegi esimest sorti ei ole!
Kapten [lehvitab enesega rahulolles, lille-
kimbuga] Oled sa Kurti eemale kutsunud?

Alice Ei!

Kapten. Siis tee otsuskohe kaks hääd Chateau-
Brvandi.

Alice. Kaks?

Kapten. Ma tahan ka ühte saada!

Alice. Aga meid on ju kolm inimest!

Kapten. Sa tahad ka ühte saada? Noh, siis
võta kolm!

Alice. Kust ma nad võlja võtan? Eila
kutsusid sa Kurti õhtuseõigiks, kuna

leiwakööksestgi majas ei olnud; Kurt on terve õõ tühja kõhuga pidanud walwama, ja ei ole kohwigi saanud, sest et seda ei olnud ja meile wõlgu ei anta!

Kapten. Sa on minu päale kuri, et ma cila ära ei surnud!

Alice. Ei, et sa mitte kahexümne wue aasta cest ei surnud, et sa mitte ei surnud, enne kui ma sündisin?

Kapten [Kurtile]. Kuula teda... Kuu lähel, kui sina abielu sobitad, minu armast Kurt! Et teda mitte taewas pole sobitanud, see on kindel!

Kurt ja Alice [waatawad teineteisele otsa]

Kapten [tõuseb üles ja läheneb neile]

Aga ütlege mis tahate, mina lähen teenistusse! [Paneb oma teenistuse kübara jõh-wituliiga päha, paneb nööga wööle ja mantli selga] Kui mind keegi otsib, siis wõib minuga patareil kokku saada!

Kurt ja Alice [katsuwad teda tagasi hoida, aga asjata]

Kapten. Female! [ära]

Alice. Jah, mine! Inka lähed sa ja pöörad selja, kui võitlus sul üle jõuu käib, ja siis laised sa oma naest taganemist varjata, joodik, heopleja, walelik. Pfui!

Kurt. See on kuulmata!

Alice. Jah, sa ei tea veel kõik!

Kurt. On veel midagi olemas?

Alice. Aga ma häbenen...

Kurt. Kuhu ta nüüd lähel? Ja kust ta selle jõuu wõtab?

Alice. Ja, see p see küsimus on! Nüüd lähel ta alla alamohwitseriide juurde ja tanab lib-
lede cest. Ja siis sööb ja joo ta nende juures!
Ja siis ta laimab kõiki ohwitsersid... kui
sa teaksid, mitu korda teda ^{juha} lahti laaskinise-
ga ähwardati. Ainult halastus perekonnaga
on teda veel hoidnud! Ja tema kujutab omale
tte, et see hirm tema waimu ces on! Ja wae-
seid ohwitseriide naesi, kes meie cest hää
sõna ütlevad, wihkab ja laimab ta!

Kurt. Ma pean tunnistama, ma olen süüa

tulnud, et süü wäljas mere ääres rahu
leida... ja teie olukorrast ei teadnud ma
midagi.

Alice Waene Kurt! Kuidas wõiksid sa wähe
süüa saada?

Kurt Oo, ma lähen doktori juurde, aga sina?
Süüa, et ma seda teie eest korraldan.

Alice Kui ta seda ainult teada ei saa,
muidu sunnab ta mind!

Kurt [waatab aknast wälja] Waata, ta seisab
wäljas tuule käes walli pääl!

Alice Kahju temast, et ta misugune peab
olema!

Kurt Täist mõlemist on kahju. Mis wõiks
teha?

Alice Ma ei tea mitte! On ka veel hulka ar-
weid tulnud, mida ta tähele ei pannud.

Kurt Mõnikord võib see õnneks olla kui
midagi ei näe.

Alice [akna juures] Ta on mantli lahti tei-
nud ja las eb tuult rindu puhuda! Kuid
tahab ta surra!

Kurt. Ma ei usu, et ta seda tahab, sest ainult
kui ta oma elu kustuma tundis, hakkas
ta minu omast kinni, hakkas ennast
minu asjadesse segama, nagu tahaks ta
minu sisse tungida ja minu elu elada.

Alice. See on nüüd tema vereimeja. ise-
loom: ennast võõrastesse saskustesse
segada, võõrast elust huvitust imeda,
võõraste eest näärata ja värkida, sest et
tema oma elu talle täitsa huvituseta on.
Ja, pane seda tahelo, Kurt: ära lase teda
kunagi oma perekonna elure tungida,
ära lase teda kunagi oma sõpru tund-
ma õppida, sest ta võtab nad ainult ära
ja teeb nad omadeks. ... Ta on selle peol
pärinud! ... Kui ta sinu lastega peaks
kokku puutuma, näeks sa varsti, et nad
tema lähematel sõpradel saavad; ta
valitseks nende üle ja kasvataks nad
oma pää järel, ja kõige päält sinu
seewide vastu.

Kurt. Alice, kas tema see ei ole, kes

minult minu lapsed ära võttis, seevord, kui mind lahutati?

Alice. Et see müüd müüda on: jah, tema oli see!

Kurt. Ma aimasin seda, aga ei tahtnud seda uskuda. See oli tema!

Alice. Kui sina minu meest täielikult usaldas, teda rahus obitajatis oma naese juurde saatsid, hakkas ta temaga lipitsema ja õpetas kalle konna, kuidas ta lapsed kätte võiks saada!

Kurt. Oh Jumal. Jumal taevas!

Alice. Sääb on meil uus külg temast!

[Wainus]

Kurt. Tead sa, et ta täna öösel. Kui ta uskus, et ta sureb. minult lubaduse võttis, et ma tema laste päale mõtaksin!

Alice. Aga sa ei taha ometi minu lastele kätte taanda?

Kurt. Selle läbi, et ma oma lubadust pean! Ja! Mina mõtlen Saie laste päale!

Alice. See on tõesti väige suurem kätte -

maksmine, mida sa tarvitada võid, sest midagi ei vihkka ka nõnda, kui suu-
meelt.

Kurt. Siis olen ma oma tasu saanud, ilma et ma oleks tasunud.

Alice. Ma armastan kätte maksmist kui õiglust, ja ma ihkan näha saada, kuidas kurjus oma nuhtluse saab.

Kurt. Sa seisad alles sääli?

Alice. Sääli saan ma ikka seisma, ja sel päeval, kui ma oma vaenlasele andeks annaksin või teda armastaksin, oleksin ma silmakirja teener!

Kurt. Alice, see võib kohus olla, mitte kõike ütelda, mitte kõike näha! Seda nimetatakse halastuseks ja seda on meil kõigil tarvis!

Alice. Ahul mitte! Minu elu on awalik ja selge ja mina olen ikka lahtiste kaarti-
dega mänginud!

Kurt. See on palju öeldud!

Alice. Ei, seda on liig vähe! Sest mida

ma ilmasiinta olen kannatanud selle mehe
 cest, keda ma kunagi ei ole armastanud.

Kurt. Mis pärast astusid sa abielusse?

Alice. Ja, mis pärast? Sest et ta mind
 wõttis! Hind eksiteele wuis! Ma ei tea mitte!
 Ja siis tahtsin ma ülespoole, seltskonna
 kõrgematesse ringidesse...

Kurt. Ja jätsid oma kuneti maha!

Alice. Mis põlatud oli! - Aga tead sa, tema
 on mind petnud. Ja maalis mulle häa elu
 ette... ilusa kodu! Ja siis ei olnud mind
 kui wõlad... ainuke kuld oli tema univormi
 pääl ja see ei olnud ka kuld! Ta on mind petnud!

Kurt. Oota! Kui keegi noormees armastama hakkab,
 waatab ta lootuserikkalt tulevikku... et lootused
 mitte akoti täide ei lähe, peab talle andeks andma!
 Mul on seesama pettus hinge pääl, ilma et ma
 ennast petisest pean!... Mis sa sääl wäljas walli
 pääl näed?

Alice. Ma waatan järle, kas ta mitte alla kukku-
 nud ei ole.

Kurt. On ta kukkunud?

Alice. Ei, kahjuks mitte! Ta peab mind uksa!

Kurt. Siis lähem ma doaktori ja ringkonna kohtuniku juurde!

Alice (istub arna juurde). Mine, armas Kurt! Ma istun siia ja aotan. Ma olen ootama õppinud!

III. vaatus.

[Seesama näitelava päevavalgusel. Waht näib nagu ennegi potareil].

Alice (istub paremal pool leentoolis, tal on hallid juuksed)

Kurt (pahemalt poolt selle järele, kuita koputanud on).

Tere, Alice!

Alice. Tere, mu sõber! Istu!

Kurt (istub pahem. poolle leentooli). Aurulaew tuleb nüüd!

Alice. Siis tean ma, mis meil ees seisab, kui ta ligi tuleb!

Kurt. Ta tuleb ligi, ma nägin tema kiivrit wälkuwat... Mis ta linnas tegi?

Alice. Seda woin ma wälja arvata. Et ta onale paradivormi selge pani, lärs ta obersti juurele ja et ta külaskäigu kindad koasa wõttis, tegi ta külaskäikurid.

Kurt. Kas sa panid eila ta waiskest olekut

tähele? Selle järel, kui ta joomise järel jätunud
ja karske on, on ta teine inimene: rahulik,
tagasihoidlik ja tähelepanelik....

Alice. Ma tunnen seda; ja kui see mees ikka
karske oleks olnud, oleks ta inimesesoo hinnuks
saanud. See on võib olla inimesesoole õnnelik,
et ta ennast oma whiskyga naeruvääriliseks ja
ja kehjantaks tegi!

Kurt. Väin pandelis on teda karistamud....

Aga, kas sa tähele panid, sest saadik, kui
sunn oma märgi talle päale vajutas, on ta
teatava suuruse saanud, mis teda ilendab,
ja võimalik on, et ta uuesti ärganud usuga
surematuse sisse teise pilgu ette päale on
saanud.

Alice. Sa petad ennast! Ta mõtleb kurja! Ja
ära usu, mis ta räägib, sest ta valetab tead-
misega! Ja ta tunneb salasepitsuste kunsti
paremini, kui keegi teine....

Kurt (vaatab Alicet). Alice! Mis see on? Sa oled
oled nende mõlema näoga halliks läinud!

Alice. Ei, mu säber, seda olen ma ammu; see

on ainult, et ma enam üna juukseid tume-
daks ei värvigi sest saadise kui mu mees sur-
nud on! Kaks kümme aastat kindluses...
tead sa, et see endistel aastatel vangimaja on
olnud?

Kurt. Vangimaja! Seinad näevad nii välja!

Alice. Ja minu näowärv. Isegi lapsed sai-
vad siin mangikoja juure.

Kurt. Ma võin omale vaevalt ette kujutada,
kuidas lapsed siin müüride vahel mängida
võivad.

Alice. Mängisid ka harva! Ja need mõlemad,
kes surivad, närkusid valguse puuduse
kätte.

Kurt. Mis sa arvad, mis meid nüüd vatab?

Alice. Otsustaw hoop, meie mõlemate vastu!
Ma nägin kuttawat kiirt tema silmades väl-
kuvat, kui sa Judithi telegrammi ette luges-
sid. See alles muidegi tema pihtra läinud,
aga sa tead, ta on väljaspool laskmise joont,
ja viha langeb sinu peäle.

Kurt. Mis sa arvad, mis ta minuga teha mõtleb?

Alice. Raske ütelda, aga tal on uskumata suur and teiste saladuste sisse rühkida... ja sa nägid, kuidas ta terve eilase päeva otja siin karantenis elas, kuidas ta siin siinolenisest vimali elumaha imes, siin laste jaoks elas... Sa näed, ma tunnen seda inimese süüjat. Tema oma elu kaob, ehk on juha kadunud...

Kurt. Selle mulje sain ka mina, et ta juba teise poole pääl on. Tema nägu hiidgab nõnda ütelda, nagu oleks ta suremas... ja silmad niirgavad, nagu tulid haudade ja sөөde pääl... Näid ta kuld! Nõu, üld sa selle mõimalusele pääle mõeldnud, et ta armukade on!

Alice. Ei, selleks on ta liiga nõrk! ... "Kaita mulle seda meest, kelle pääl ma armukade mõiksin olla." Need on tema sõnad.

Kurt. Seda parem; ka tema wigadil on oma hääid küljed! Tean ma vast rüestõusma ja talu vastu minema?

Alice. Ole wiisakuseta, kuidu arvab ta, et sa walelik üled! Ja kui ta wõalitama hakkab, siis tee nii, nagu usussid sa teda; ma mõin nii

härsti tema walesid ümber panna ja saan üna
sõnaraamatut abil ikka tõe wähe! ... Ma aiman
midagi hirmsat ... Aga Kurt, ära kosta walitsust
enese üle ... Minu ainuke mees meil piiras
wõitlusel oli see, et ma ikka naine olin ja seltpä-
rast wõlmaneruliseses jäin ... Ta langes ikka üna
whisky läbi! Nüüd saame näha!

Kapten (paremalt poolt, paradiswõimis, riisew,
mantel, walged kindad. Rahulik, iseteadlik, aga
kõhwaru, õõnesfilmadege. Tuleb kurnistades ette-
poolt ja istub kõugele Kurtist ja Alicest, parem-
poolt. Hoiab kõne ajal mõõga põlwele wahel.)

Tere! - Wahandage, et ma siia nii wähe istun,
aga ma olen wähe wäsinud!

Alice ja Kurt. Tere tulemast!

Alice. Kuidas su terwis on?

Kapten. Suurepäraline, ainult wähe wäsinud!

Alice. Mis uudist linnas on?

Kurt. Wähe ja hääd! Ma olin muu sees
arsti juures ja see ütles, et midagi ei ole ja et ma
weel kannoümmund aastat wõin elada, kui ma
ennust rawitsen.

Alice (Kurtile). Kõnd ta unustab! (Kaptenile). See on ju kena, mu armas!

Kapten. Sellest ei saa mu arm!

Kurt. Seda pole sul ka tarvis; on küllalt, et ma seda ei taha.

Kapten. So, armad sa? ... Siis pead sa teadma, et noorimees siia on saadetud ja et ta sellest silmapilgust pääle minu näsu all seisab.

Kurt. Siis sunnin ma tedaemale keist niigementi otsima.

Kapten. Seda ei või sa, sest sul ei ole ihtegi õigust oma poja kohta!

Kurt. Chitte?

Kapten. Ei, need on kohus emale mäistruud!

Kurt. Siis katsum ma emaga iikendusesse astuda.

Kapten. Seda ei ole sul tarvis?

Kurt. Ei ole mul tarvis?

Kapten. Ei, seda olen mina juba teinud! Tja!

Kurt (kõnseb aga langub tagasi).

Alice (Kurtile). Kõnd peab ta surema!

Kurt. See on ju inimesesõuja!

Kapten. See oli see asi! (Ukse Alice ja Kurti poole).

ritlesite teie midagi?

Alice. Ei! Kumbel sa halvasti?

Kapten. Ja, meidi!... Aga kui sa lähemale istuksid, ritlen ma sulle midagi, nelja silma all!

Alice. Seda ei ole tarvis; ja tunnistaja võib ju mõlematele pooltele kasulik olla!

Kapten. Saab on sul õigus! Tunnistajad on inna hädad! Aga kõige peält, on teil testament valmis?

Alice (ulatab talle ühe dokumendi). Kohtumise on ta ise kokku seadnud!

Kapten. Siin kasus!... Hää! (Loeb dokumenti ja visub ta siis hoolikalt ribadesse, mis ta põrandale viskab). See oli see asi! Tja!

Alice (Kurtile). Oled sa juba sarnast inimest näinud?

Kurt. See ei ole inimene!

Kapten. Ja, ma tahaksin Alicele järgmist ütelda!...

Alice (rahulikult). Palun!

Kapten (rahulikult nagu enne). Siin annan avaldada suavi tähele pannes, selle militsa elule on netumas abielus lõppu teha, siin õelust silmas

pidades, mis sa mehe ja laste vastu üles oled
näidanud; ja sinu haaletust silmas pidades,
kuidas sa maja üled pidanud, olen ma nüüd
oma linnasõidul raekohtule lahutamise palve
sisse andnud! Ja, see oli see!

(Waikus, kuna kapten Alice ja Kurti poole wa-
tab, nagu tahaks ta paluda, et nad räägiks).

Alice (Kurtile). Ara ütles midagi, vaid lase enne
keda rääkida, siis annab ta oma mängu välja!

Kapten (Alicele). Kas sa ütlesid midagi!

Alice. Ei, ma ei ütelnud midagi!

Kapten (aeglaselt). Kuule, Kurt!

Alice (Kurtile). Näed sa, nüüd tuleb ta sellega välja!

Kapten. Ahna, mina olin linnas, nagu sa tead!

Kurt (nikutab nõusolles).

Kapten. Ja, ma tegin tutwisi ... muu seas ... ühe
naare wabatahtlikuga (kõheldes) suurhüri näest!

(Wahaeeg, kuna Kurt rahutuses lähleb). Et meil
wabatahtlikundest proudu on, just siin, siis tegin
ma übertõige maha, et ta siia tuleb! See peab
sind rõõmustama, iseäranis sind, kui ma
sulle ütlen, et see ... sinu ... lihane poeg on!

Alice (Kurtile). Vereimeja! Käed nüüd!

Kurt. Harilikult oludes peaks see üht isa räämutama, aga minu olukorras on see ainult piimlik!

Alice. Sõa? ja põhjus?

Kapten (rahulikult, nagu enne). Täale nime katnud põhjuste on mul veel isiklised! Kuna nüüd kindel on, et ma veel kakskümme aastat elada võin, olen ma järele mõelnud seda ümretut abielu ühe teise vastu ära vahetada, mis mulle paremini sobib, ma arvan, oma saatust ühe naese omaga ühendades, kes ahvimeelsuses oma mehe vastu ka naarust ja - ritleme - vähe ihudust majasse kaasa võib tuua!

Alice (matab oma sõrmuse sõrmest ja viskab selle kaptenile). Palun!

Kapten (piirab sõrmuse kinni ja pistab ta vestitasku). Ja viskab sõrmuse ära! Kas kunnistaja ei oleks nii lahke ja ei paneks seda lähel!

Alice (tõuseb piiristi, äritatult). Ja sina

tahad mind välja visata ja teist naest
minu majasse tuua ?

Kapten. Jja!

Alice. Koh, nägime siis selget keelt!

Kurt. See mees on oma naest surinoks katsunud.

Kapt. Surmata ?

Alice. Jah, ta laskis mind merde!

Kapt. Ilma tunnustajata!

Alice. Ta waletab. Judith nägi seda!

Kapten. Mis see tähendaks ?

Alice. Ta võib seda tunnustada!

Kapten. Ei, seda ei võita mitte, sest ta ütleb,
et ta midagi ei ole näinud!

Alice. Sa oled ta waletama õpetanud!

Kapten. Seda ei ole mul tarvis, sest seda ei ole
sina talu juba õpetanud!

Alice. Sa said Judithiga kokku ?

Kapten. Jja...

Alice. Oh Jumal, oh Jumal!

Kapten. Kindlus on alla andnud! Waenlasele antakse
kümme minutit aega wabalt välja minna!

(Panab oma uuri lauale). Kümme minutit,
uur lauale! [Jääb, köfi südamele pääl, seisma].

Alice (rutab kapteni juurde ja võtab ta käelvarrest
kinni). Mis on?

Kapten. Ma ei tea!

Alice Tahad sa midagi saada? Tahad sa midagi
juua?

Kapten. Whisky? Ei, ma ei taha mitte surra!

Sina! ... [Ajal ennast prüsti]. Ära puutu mi-
nusse! Kümme minutit, või kindluse vägi
soiutakse maha! [Tõmbab mööga]. Kümme mi-
nutit! [Sähel tagumisest uksest ära].

Kurt. Kas on see inimene?

Alice. See on kivi vaim, aga mitte inimene!

Kurt. Mis tahab ta minn poja jaoks?

Alice. Ta peab tal pandikes olmas, et sinu üle
valitseda, ta tahab sind saare mõjumeestest
eraldada. ... Tead sa, et saare elanikud seda
saart „väikeseks pörkuks“ nimetavad?

Kurt. Seda ma ei teadnud! ... Alice, sina
oled esimene naene, kellest mul kahju on, kinnis-
keised teenised, nagu ma leidsin, una saaduse
ära.

Alice. Ära jätta mind nüüd maha! Ära mine minu juurest ära, sest ta lööb mind... Ta on mind kakskümmend viis aastat peksnud... ja laste juuresolekul... ta on mind merde tunganud!...

Kurt. Selle järel, kui ma seda tean, astun ma talle tingimata vastu! Ma tulin ilma aeluseta siia, ilma et ma tema endiseid alandamisi ja laimamisi meelde oleks tulitanud! Ma andsin temale soovini andes, mis sa jutustasid, et tema see oli, kes mind minu lastest on lahutanud... sest ta oli haige ja suremas... aga kui ta nüüd minult minu poja tahab võtta, peab ta surema, tema, või mina.

Alice. Hää! Ära anna kindlust alla, vaid lasse ta ühes temaga ähku, kuigi ka meiega ühes! Mina hooldaksin prüssirohku eest!

Kurt. Ma ei olenud kuri, kui ma siia tulin, ja ma tahtsin põgeneda, kui ma tundsin, kuidas keel waen mulle külge hakkas, aga nüüd on mul vastupanemata tung seda meest vihata, nagu ma surijust olen vihanud!... Mis võiks teha?

Alice. Võitluse viisi on tema mulle kätte
õpetanud! Tema vaelased kokku ajada ja
lepisinglasi otsida!

Kurt. Et ta minu naase üles leidis! Mis pärast
ei ole need mõlemad mitte inimseiga tagasi
keineteist leidnud! Siis oleks võitlus tulnud,
münda et maa oleks värisenud?

Alice. Aga nüüd on nende hinged üksteist leid-
nud ja neid peab lahutama! Ma aiman, kus
tema õrnad kohad on, mul oli tema kohta
juba ammu kahtlus....

Kurt. Kes on siin saarel tema vihasem vaenlane?

Alice. Saduülem!

Kurt. On ta arus mees?

Alice. Jah, seda ta on!... Ja ta teab, mis mina...
ma tean seda ka! Ta teab, mis jünkerul ja kap-
tenil ees on olnud!

Kurt. Mis neil ees on olnud?... Mis sa mõtled?

Alice. Wargusi!

Kurt. See on kole! Ei, sellega ei taha ma midagi
tegemist teha! Seda ei taha ma puudutada!

Alice. Haha! Mees! Sa ei või vaenlastgi make liha!

Kurt. Ma mõisain seda warem, aga enam ma ei wõi!

Alice. Mis pärast mitte?

Kurt. Sest et ma leidsin... et inuugi õigus walitsemas on!

Alice. Oota sa seda! Siin on ta sinult su poja wõtnud! Waata minn halli juukseid... ja, katsu, kui paksud nad weel on... Tal on nõu jälle uuesti abielusse heita! Ja siis olen ma waba... wõin sedasama teha! — Ma olen waba! Ja kümme minutit pärast istub ta siin all arrestis; siin all (tambil jalaga) siin all... ja ma tahan tema pääkuhal tantsida, Bojaride sissesõitu tantsida... (teeb mõned tantsusammud, käed kõrgel).
 Kahaha! Ja ehk mängin klaverit, nii et ta seda kuulama peab! (Tambil klaveril). Oh korn awad uniad wärawad ja wahid paljasti nõu-kodega si walwa enam mind, waid teda!... melitamanta melitalialeij! Teda, teda, teda walwawad nad!

Kurt (on teda juawastanud pilkudega wastelnud).

Alice! Oled sa põrgust, sina kah?

Alice [kargab kusti päale ja võtab laarberi pärijad maha]. Need mõtan ma ära minnes eesega
kaasa... laarberid võidupidul! Ja lehvivad
paelad! Vähe kolmnurki, aga ikka rahilised!
Nagu minu noorus! - Ma ei ole vana, Kurt!

Kurt (laskinud silmadega). Sa oled kurat!

Alice. Väikeses pürgus!... Kuule, nüüd teen ma
ma tualetti... (keel juuksesid lahti) panen
kahe minutiga riidesse... lähen kahe minutiga
laduilema juurde ja siis: kindlus ähku!

Kurt (nagu enne). Sa oled kurat!

Alice. Seda ütlesid sa ka korra, kui meie lapsed
olime! Mäletad sa, kui meie lapsed olime ja
emmast ära kihlasime! Hahaha! Siis olid sa
muidugi häbelik... .

Kurt (hõsiselt). Alice!

Alice. Jah, seda sa olid! Ja see sündis sinule!
Vaata, on tooreid naisi, kes häbelikka mehi
armastavad ja... olla ka häbelikka mehi,
kes tooreid naisi armastavad! Sa armastasid
mind seerord ameti ka naturkene, kes ole?

Kurt. Ma ei tea mitte, kus minu kodu on!

Alice. Näitleja juures, kellel wabad sõmbed on,
aga kes muudu tore naene on. Taja! Aga...
miud olen ma waba, waba, waba... Pööra ennast
ära, ma panen teise pluuse selga! (Ta teeb
pluuse nõõbid lahti. Kurt karmab ette, wõtab ta oma
mõlemata näte pääle, tõstab ta kõrgelt üles ja
hannustab teda kõrisse, nii et ta wõrjub.
Selle järel wisatab ta enesest ära sohwa pääle
ja ruttab pahemale poole wälja.)

IV. waatus.

[Seesama näitelawa õhtul. Waht patareil on wisa meel läbi akna tagaseinas näha. Saarberi pänzjad on tooli leeni pääl. Laelamp on põlema sündatud.]

Kapten [kahnatn ja aukus silmadega, wähe hallide juustega, kulunud uniworm seljas, ratsa-saapad jalas, istub kirjutuselana ees ja paneb kaarta - Patience - wälja! Tal on prillid ees].

[Wäheaja muusika restab maheride kereimise-st pääle seni edasi, kuni uus isik üles astub].

Kapten paneb kaarta edasi; aga tussotab mahetwahel, waatab hirmumult ja kuulatab.

Patience ei näi mitte wälja tulewad; ta lähub kannatamatars ja paneb kaardid kokku. Selle järele lähub ta pahemale poole akna juurde, awab selle ja wiskeb kaardikimbu wälja. Akna jääb lahti, wäniseb aga haagis.

Ta lähub kapi juurde; akna põrisesinine kohutab aga teda, nõnda et ta ümberpöörab ja waatab, mis sääl on! Watab kolm kumadat, neljandilist

Wanamuse
wastotaw
+ SUTRUS +

100.

whisky pandelit, maastab neid teraselt ja wiskab nad aknast wälja.

Selle järel wõtab ta pillid minna päält, pühitab nad puhtaks ja katab järel, kuidas ta nendeaga näib, siis wiskab ta nad aknast wälja; komistab mööblite wahel, nagu näeks ta halvasti, ja süütab kummuti pääl lihtri kuu küünlaga põlema. Silmab looberipärge sid, wõtab nad ja lähub akna juurde, pöörab aga tagasi. Wõtab klaveri tuki ja massib pärijad ettevaatlikult sinna sisse; wõtab kirjutuselanalt nõipööchelad ja pistab nurgad kokku ja paneb kõik tooli pääle.

Žähel klaveri juurde, läsb rusikaga klahwide pihta; paneb klaveri lukku ja wiskab ^{wõtome} aknast wälja. Selle järel süütab ta küünlad klaveril põlema! Žähel küünli juurde, wõtab oma naise pildi, maastab teda ja kisub puruss ja wiskab tüksid põrandale. Akna wärisel haagis ja ta kohkub meestri.

Kui ta ennast rahustanud on, wõtab ta poja ja tütre pildid, sunnib neid närmal ja

pistab rinnatasku. Teised päevapildid pühit-
ta kõega rühaga ja ajab nad jalaga ühte hün-
nikusse kooku.

Siis istub ta väsimult kirjutuslaua ette
ja haarab südamest kinni. Süttab kirjutuslaua
kinnisla põlema ja ahkub, vahib oma ette, nagu
näeks ta vastivaid nägusid.

Täpselt viies ja lähel kummuti juurde.
Säät päähvise klapi lahti ja võtab näpentaie
kirju sinise siidi paruga välja; viskab nad
ahju; paneb kummuti kinni.

Küüd lõigis telegraf ühes ainus kord ja
jääb selle järele vaht. Kapten langeb summa
hirmus kooku ja jääb, käsi südame peal,
kuulatades seisma. Kui ta telegrafi aparadist
midagi enam ei kuule, kuulatab ta pahema
ukse poole. Säheb sinna, teeb ukse lahti ja
astub rammu sisse; tuleb ühe nassiga kaas-
marvel tagasi, kelle selga ta siltab. Selle järele
lähleb ta paremale poole välja.)

(Küüd jääb muusika vaht.)

Alice (taga poolt, jalgutuse = kleidis, mustade
juukse, rõhura ja rinnastega, edvistades;
vaatab inestades hulka põlevaid küünlaid).

Kurt. (pahumalt poolt, närviline.)

Alice. Siin näeb nälja kui jündlahtul?

Kurt. Naah!

Alice (ulatab kalle oma käl suudlemiseses). Täna
mind!

Kurt (suudleb tal vastutahtrumist kätt).

Alice. Kuus tunnustajat, nende seas neli kolju-
kindlad. Kaebus on ära antud ja vastus tuleb
telegrafi teel siia - siia kesit kindlust!

Kurt. So!

Alice. Nille soo asemel täna!

Kurt. Mis pärast ta nii palju küünlaid põhna
on süütanud?

Alice. Muidugi sellepärast, et tal pimedas hirm
on... Waata telegrahvi! Kas ta ei näe nälja,
nagu kohniveski näepide - ma jähwatan ja
jähwatan, ja vad ragisewad, nagu tärkaks
keegi hambaid....

Kurt. Mis ta siin taas on teinud?

Alice. Siin näib wälja, nagu taharosta wälja kolida! Siia alla kolid sa!

Kurt. Alice, mitte nõnda! Ma leian, et see kurvastaw on... ta oli nooris eas minu sõber ja näitas mõnikord minu wastu hästakhtlust ises, kui mul käsi raskest käis... Kahjuv on temast!

Alice. Ja minust mitte, kes ma millesgi süüdi ei ole, kes ma oma tuleviku selle hirmutisele olen pidanud ohverdama!

Kurt. Kuidas oli selle tulevikuiga? Oli see nii hüljawa?

Alice [mihaseilt] Mis sa ütled? Pead sa, kes ma olen, kes ma olen?

Kurt. Ku-m!

Alice. Kas sina ka juba pääle hakkad?

Kurt. Juba?

Alice [lendab Kurtile ümber kaela ja suudleb teda]

Kurt [wätab ta käte pääle ja hammustab teda kaelast, nii et ta karjub]

Alice. Sa hammustad mind?

Kurt (nagu arust ära) Ja, ma tahan sind
 hammustada, kõrisse hammustada ja
 nagu ilves sinu verd imeda! Sina, sina
 oled selle metsalise minus äratanud, keda
 ma aastate kaupa enese salgamise ja
 enese piinamisega olen katsunud surmata.
 Kui ma siia tulin, arvasin ma ennast
 vähe parema olevat, kui teie, aga nüüd
 olen ma kõige viletsam! Sest saadik
 kui sa ennast terwes oma koledures minu
 ees paljas tõi, sest saadik kui minu võred
 mind pimetasid, tunnen ma kirgure
 terwet juudu, inetu saab ilusaks, häädus
 inetuks ja nõrgaks. Tule, ma tahan sind ühe
 suudlemisega ära lammutada! [Kaebutab
teda]

Alice (näitab talle pahemat kätt) Võed sa
 selle ahela märki, mille sa lahti päätsid!
 Ma olen ori ja olen nüüd priiks lastud!

Kurt. Aga mina seon sind.

Alice. Sina?

Kurt. Mina!

Alice. Ma arvasin silmapilgu, sa oled

Kurt. Wagatseja!

Alice. Jah, sa latrasid patulangemist...

Kurt. Tegiv ma seda?

Alice. Ja ma arvasin, sa tuled siia jultlusi pidama.

Kurt. Sa arvasid pidama... Tunni aja pärast olen linnas! Siis sa näed, kes ma olen...

Alice. Siis läheme tänä õhtu teatrisse, et en-
nast näidata! Female jääb häbi, et ma
tema juurest ära jooksen! Saad sa sellest arm?

Kurt. Ma hakkam arm saama! Wangirajast ei
saa veel küllalt!

Alice. Ei, sellest ei saa veel küllalt! Ta peab
na häbis olema!

Kurt. Imelik ilm! Sina saadad häbiteo korda
ja tema pääle langeb häbi!

Alice. Kui ilm nii rumal on!

Kurt. Oh, nagu olessid eel wangikoja müürid
kõik kuryategijate habtused oma sisse imenud,
ja on karris siin ainult hingata, et kõik neid
saada! Sina mõtled teatri ja õhtusöögi pääle,

arvan ma! china mõtlesin oma puja pääle!

Alice. (lööb talle kindaga suu pääle). Tõla!

Kurt (hõstab oma käe, et talle kõrvahoopi anda).

Alice (põrkab tagasi). Hää küll!

Kurt. Anna mulle andus!

Alice. Tõlvedi pääle!

Kurt (langeb põlvile).

Alice. Näs pääle!

Kurt (pää vastu maad).

Alice. Suudle mu jalga!

Kurt (suudleb jalga).

Alice. Sa ära tee seda kunagi enam!... üles!

Kurt (täuseb üles). Kuhu olen ma jõudnud?

Kus ma olen?

Alice. Seada sa tead!

Kurt (vaatab ehmatanult ringi). Ma arvan

peasegu...

Kapten (paremalt poolt, armetu, kepi najale tee-
kades). Võin ma sinuga rääkida, Kurt? Hõsinda!

Alice. Püütud see wabasse äranimekesse?

Kapten (istub õmbelustana juurde). Kas sa ei taha
nii häa olla, Kurt, ja meidikeses ajas minn

juurde istuda! Ja kes sina ei taha meid silma-
pilgus - natu jätta, Alice?

Alice. Mis see siis on? ... Need signalid! -

(Kurtile). Ma palun, istu!

Kurt (istub vastutaktmist).

Alice. Ja pane wanaduse ja tarkuse sõnn tähele!

Kui telegramm tuleb... siis ütke mulle!

(Pahemale poole ära).

Kapten (suurusega, väikse wahetaja järrel)

Oled sa sarnast inimesesaatusest, nagu minu,
nagu meie urra, aru saanud?

Kurt. Ei, naisana wahet nagu ma iseene omast
aru olen saanud!

Kapten. Nagu sa wast tähele oled pannud, olen
ma elukunstist nii aru saanud: jätta kõrwale!

See on: tõmba küüps pääle ja mine edasi! Ma
olen wana oma jaoks koti teinud, kuhu ma
küüps alandused toppisin. Ja kui ta täis oli,
viskasin ma ta merde! - Ma arwan, ühesgi
inimese ei ole nii palju alandusi ära kanna-
tanud, kui mina. Aga kui ma neile küüpsu
pääle tõmmasin ja mööda lassin, ei olnud

neid enam ulemas.

Kurt. Ma olen tähele pannud, kuidas sa oma elu ja oma ümbruse ümber oled luuletanud

Kapten. Kuidas ules ma midagi elada suutnud?

Kuidas ules ma seda välja kannatanud!

(Haarab oma südame juurest kinni).

Kurt. Kuidas su terwis on?

Kapten. Halb. (Waheseg). Sääb aga tuleb silmapilk, kus väimine ümberluuletamiseks, nagu sa seda nimetad, ära lõpeb. Ja siis seisab tõde halasti su ees! ... See on hirmus!

(Küüdkõnuleb ta nutuse rauga häälega ja ripuwa lõualuuga). Waata, mu armas sõber...

(kogut ennast ja räägib oma hariliku häälega edasi) wakonda! ... Kui ma ennist linnas olin ja arstiga rääkisin (jälle nutuse häälega) siis ütles ta, ma ulewat murtud mees...

(hariliku häälega) ja ma ei wäiwat mitte kausa elada!

Kurt. ütles ta seda?

Kapten (nutuselt). Jah, seda ta ütles!

Kurt. See ei olnud siis tõsi?

Kapten. Mis? Ah so... ei, see ei olnud kōsi!

(Waheaq).

Kurt. Kas siis muu ka kōsi ei olnud?

Kapten. Mis mu vend ütles?

Kurt. Et mu poeg wabatahtlikult sira saadetakse?

Kapten. Sellest ei ole ma kunagi näõksima kuulnud.

Kurt. Kas sa tead, sinu omadus onna enese suritegudele kriips pāale tõmmata, on piirita.

Kapten. Ma ei saa aru, mis mu vend näõgib!

Kurt. Siis on sul ots käes!

Kapten. Ja, palju ei ole enam järele!

Kurt. Kuule, wõib olla ei ole sa ka seda, oma naist nii alandamat lahutust näõdnud?

Kapten. Sõlutust? Ei, sellest ei ole ma midagi kuulnud!

Kurt (tõuseb üles). Tahad sa ülistunnistada, et sa waletanud oled?

Kapten. Minu vend karwital nii kangeid sõnu! Meil kõigil on andesandmist tarwis!

Kurt. Sa oled sellest arusaanud?

Kapten (kindlalt, selge häälega). Jah, ma olen sellest aru saanud! ... Anna mulle selle pärast andeks, Kurt! Anna rõiv andeks!

Kurt. See oli mehine sõna! Aga mul ei ole midagi sulle andeks anda! Ja mina ei ole see mees, kelles sa mind pead! Ühüd mitte enam! Kõige vähem see, kes väät üles sinu patu-rahetsusi vastu võtma!

Kapten (selge häälega). Eelu oli nii imeline! Nii vaenuline, nii kuri, lapsest saadis... ja inimesed nii kurjad, et ka mina kurjaks sain..

Kurt (nõnnib rahutult toas ringi ja vaatab telegrafi poole).

Kapten. Mis sa vaatad?

Kurt. Kas sa ei saa telegrafi kinni panna?

Kapten. Ei, ei saa hästi!

Kurt (rasvava rahutusega). Kes on junker Ostberg?

Kapten. See on ams mees, vähe kaupmees, midugi mõista!

Kurt. Kes on siis laduõnlem?

Kapten. See on küll minu vaenlane, aga ma

ei tea temast midagi halba ütelda.

Kurt (vaatab aknast välja, kust näha on, kuidas latern liigub). Mis nad sääb väljas patareil laternaga teevad?

Kapten. On see latern?

Kurt. Jah, ja inimesed liiguvad!

Kapten. See on vist küll "kätteandmine", nagu meie seda nimetame!

Kurt. Mis see on?

Kapten. Paar meest ja üks surdnine! Vist mõni väene mehike, keda pururi tuleb pista.

Kurt. Oo! (Wahetage).

Kapten. Nüüd, kus sa Alice't tunnud: mis sa temast arvad?

Kurt. Seda ei väi ma mitte ütelda... ma ei tunne sugugi inimesi! Ta on mulle nii-sama arusaamata, nagu sina ja mina ise! Ma hakkas nimitelt rellesse vanadusesse jõudma, kus tarkus ära tunneb: ma ei tea midagi, ma ei saa millestgi aru! - Aga kui ma üht kogu näen, tahen ma häämeelega tema

põhjüst teada... mispäraast kõngasid sa ta merde?

Kapten. Ma ei tea mitte! Mul paistis see ainult päris loomuliku olevat, kui ta silla peal seisis, et ta sisse peab kukkuma.

Kurt. Kas sa ei ole seda kunagi rahjatsenud?

Kapten. Mitte kunagi!

Kurt. See on imelise!

Kapten. Jah, muudugi on ta seda! Nii imelise, et ma mitte ei usu, et mina see olen, kes surmase madala tee kõrda on saanud!

Kurt. Kas sa ei uskunud, et ta kätte tabab?

Kapten. Seda on ta juba küllalt teinud? Ja selle liian ma ka loomulikuks olevat!

Kurt. Kuidas oled sa nii ruttu nii tsünniliselt allaandliskes saanud?

Kapten. Sest saadik kui ma surmale silma vaatasin, on elu ennast mulle teisest waatekohast näidanud... Kuule, kui sa Alice ja minu vahel kuhut peaksid mõistma, kellele annaksid sa õiguse?

Kurt. Ei kummagi! Aga mõlemile oma

piirita kaastundmuse; võib olla sulle vähe rohkem!

Kapten. Anna mulle oma käsi, Kurt!

Kurt (ulatub talle ühe käe ja paneb teise kaptenile üla peäle). Väna sõber!

Alice (pahemalt psolt; tal on nüüd päevavari käes). Waata, kui sõbralikult! Oo - seda sõprust! Kas telegramm ei ole veel tulnud?

Kurt. (külmalt). Ei!

Alice. See viivitus teeb mind närsituse; ja kui ma närsitus saan, kiirustan ma asjade näisku!... Waata siia, Kurt, nüüd annan ma kalle viimase pangu! Ja nüüd laseb ta!... Kõigepäält laadin ma - ma tunnen laskmiseõpetust, seda kuulsat laskmiseõpetust oma viietuhanda müümata eksemplariga... ja siis panen ma pöörse: tuld! (Ta sihrib väewavarjuga). - Kuidas sinu uue naise käsi näib, selle noore, ilusa, tundmata naise käsi? Sa ei tea seda mitte! Aga mina tean, kuidas minu armukese käsi näib! (Ta võtab Kurti ümbert

Kaela kinni ja suudles teda; Kuart kõnals ta enesest ära). Ta käsi kõib hästi; aga ta on veel häbelik!... Sina wilets, weda ma! Kunagi pole armastanud, sina, kes sa liiga kõrs olid, et armuskadedas saada, sa ei ole näinud, kuidas ma sind nüüd ninapidi olen wendanud!

Kapten (tõmbab mööga ja tormab wõhides tema kallale, trehwal ainult mööblisid).

Alice. Appi! Appi!

Kurt (jääb liikumata seisma).

Kapten (kukkub, mõis käes, maha). Judith!

Taan minn eest!

Alice. Hurra! Ta sureb!

Kurt (tõmbab ennast tagumise ripsse poole tagasi).

Kapten (kõnseb riles). Veel mitte! (Pistab mööga kuppe ja lähel, et õmbeluselana juurde leentooli istuda). Judith! Judith!

Alice (lähel Kurti poole). Nüüd lähem mina — sinuga ühes!

Kurt (kõnsub ta enesest ära, nii et ta põlvili kukub). Mine pörgusse, kust sa tulnud oled!

Sunnalaga! Igaviseks! (Sähel).

Kapten. Ära mine minu juurest ära, Kurt,
ta surmal mind!

Alice. Kurt, ära jätta mind maha, ära jätta mind
üksi!

Kurt. Elage hästi! (Sähel).

Alice (pöörab seisukoha ümber). Kõisugune
miletš! See on sul sõber!

Kapten (pehmelts). Anna mulle andeks, Alice,
ja tule siia! Tule ruttu!

Alice (kaptenile). See oli kõige suurem närv ja
silmanärviteener, keda ma ema elus olen näi-
nud. Tead sa, sina oled vähemasti mees!

Kapten. Alice, kuule! ... Ma ei või enam kanna
elada!

Alice. See!

Kapten. Arst ütles seda!

Alice. Seis ei ole minu ka õige?

Kapten. Si!

Alice (nagu meelest ära). Oo! Mis olen ma
teinud?

Kapten. Kõike võib muuta!

Alice. Ei! Seda ei saa muuta!

Kapten. Midagi ei ole muutmata, kui sellele ainult kriips pääle tõmmad ja edasi lähed!

Alice. Aga telegramm! Telegramm!

Kapten. Missugune telegramm?

Alice (kapteni kõrval põlvili). Oleme meie ära heidetud? Pidi see sündima? Ma olen ennast, meid õhku lasknud! Misspärast pidid sa mind petma! Ja misspärast pidi see mees tulema ja mind kinsama... Meie oleme kadunud! Kõik oleks hääres saanud, kõik oleks andeks antud sinu suuremeelsuse juures.

Kapten. Mis asi see on, mida andeks anda ei või?

Mida ei ole ma sulle mitte andeks andnud?

Alice. Sul on õigus... aga seda üht ei saa muuta!

Kapten. Ma ei suuda seda ära arvata, ehk ma küll sinu leidmise andi õelustes tunnen..

Alice. Oo, kui ma sellest läbi saaksin! Kui ma sellest läbi saaksin, tahaksin ma sind ravitseda... Edgar, ma armastaksin sind!

Kapten. Kuule! Mis siis on?

Alice. Usu mind, keegi ei või meid aidata ...
ei üraegi inimene ei või seda!

Kapten. Kes siis seda võiks?

Alice (vaatab kaptenile silmi). Ma ei taha mitte
mõtle, mis peab lastest saama, auuta nimega ...

Kapten. Oled sa meie nime auutuks teinud?

Alice. Mitte mina! Mitte mina! Ja siis peavad
nad keelust välja astuma! Ja kui nad elusse
astuvad, siis on nad niisama üsinda kui
meie, ja niisama õelad kui meie! Ma saan
nüüd aru, sa ei ole Judithiga ka kokku saa-
nud?

Kapten. Ei, aga kõnima kriips pääle!

(Telegraf lõigis. Alice hüppab üles).

Alice (karjub). Nüüd tuleb õnnetus meie pääle!

(Kaptenile). Ära kuula!

Kapten (rahuliselt). Ma ei taha mitte kuulata,
armas laps, rahusta ennast!

Alice. (Seisab telegrafi juures ja kõnseb marwaste
pääle, et arnast välja vaadata). Ära kuula!
ära kuula!

Kapten (!... ab oma kōrwad kinni). Ma hoiar

oma k rwad kinni, Sisa, mu laps!

Alice (põlvili, wälja sirutatud w tega).

Jumal, aita mind! K tteandmine tuleb!

(Waljusti nuttes). Jumal taewas! (T  m il on
kumuleid, kui kassa palvetades, liigutawat).

(Telegraf l gib meel wähe aega, pime pabeririba on wälja tulnud; siis jäab waik).

Alice (k useb üles, rebib pabeririba ära ja lueb kassa). Saadab selle järele pilgu ülespoole, lähel
siis kapteni juurde ja suudleb teda otsaette.)

On juba m oda! Ai olnud midagi!

(Istub teise tooli p ale ja nutab ägedalt kassu-
r tkusse).

Kapten. Mis saladused sul on?

Alice.  ra k si! N id on see m odas!

Kapten. Wagu sa tahad, mu laps!

Alice. Nõnda ei oleks sa kolme päewa eest
mitte rääkinud; kust see tuleb?

Kapten. Ja, mu sober! Kui ma esimest korda
kurkusin, siis olen ma tiixikene teiselpool
handa. Mis ma nägin, olen ma unetanud,
aga mulje jäi järele!

Alice. Mis see oli ?

Kapten. Sootus - millegi parema pääle!

Alice. Millegi parema pääle ?

Kapten. Jah! Et see elu ise peab olema, seda ei ole ma õieti kunagi uskunud... see on suur! Või midagi veel paremat...

Alice. Ja meie...

Kapten. Meie sõltsanne oli nähtavasti keime-
teist piinata... nii näib see olevat!

Alice. Olene meie endid niidki küllalt
piinanud ?

Kapten. Jah, ma usun! Ja mõllanud ?

(Wastab ringi). Kas koristame oma tagaära ?
Ja keeme puhtaks ?

Alice (täiusib üles). Jah, kui see võimalik on!

Kapten (wastab taas ringi). See ei lähe ühe
päewaga! Ei mitte!

Alice. Siis nähe, hulga päewade jaoksil!

Kapten. Loodame! (Wahusq)

Kapten (istub jälle). Niipole sa seeword
minust mitte lahti saanud! Aga sa ei ole
mind sa kinni pannud!

Alice (hinnatab).

Kapten. Ja, ma teadsin, et sa mind wargisatta kahtsid seata, aga ma tõmman sellele kriipsu pääle: ... Sa oled küll juba pahemaid asju teinud, kui seda...

Alice (on sceletu).

Kapten. Ja mina olin warguse juures süüta!

Alice. Ja nüüd arvad sa, et ma sinu haigetajaks pean saama?

Kapten. Kui sa tahad!

Alice. Mis oled mul siis meud teha?

Kapten. Ma ei tea mitte!

Alice (istub tuimalt, mueltheitvalt). Need igamesed piinad! Kas siis otsa ei ole?

Kapten. Siiski, kui meie kannatlikud oleme!

Wõib olla hakkab siis elu, kui sunn tuleb!

Alice. Kui see nii oled! (Wahearg.)

Kapten. Sa usud, et Kurt silmanirjateener on?

Alice. Ja muidugi usun ma seda!

Kapten. Ma ei usu seda mitte! Aga küin, mis meie lähedusesse tulewad, saawad kogades ja lähewad oma teed... Kurt oli

nõrk ja kurjus on tugev!

(Wahcag).

Kapten. Waata, kui lahane elu nüüd on. Warem anti pihta; nüüd ahwardatakse ainult. Ma olen peaaegu kindel, et meie kolme kuu pärast hõbepulmi pühitseme... Kivistega, kui dummis-tajaga!... Ja doktor ja Gerda on ka siin... ladinülem peab kõne ja juunior hüüal hurra! Kui ma uherotit üteli tunnen, siis tuleb ta kutsumata! - Ja, sind naerad! Aga kas sa mäletad Adolphi hõbepulmi... jäägrite juures! Hõbepulmi pidi sõrmust paremas käes kandma, sest et peigmees"uhe õrnuseawalduse puhul pahema käel nimetis sõrme määgaga maha raiunud oli.

Alice (hüüab taskurätiku suu ees, et naeru maha juureda.)

Kapten. Nutad sa? Ei, ma usun, sa naerad! - Jah, mu laps, usalt nutane ja usalt naerame meie! Mis õigen on... ära seda minult küsi!... Ma lugesin neil päevil ajalehest, et keegi mees... seitse korda ennast lahutada oli lasknud, nii

siis seitse korda ahelusse oli astunud ... kui
 ta viimaks üheksakümme aastat vanaks
 oli saanud, läks ta kus see ja keine ja wõttis
 oma esimese naise uuesti ära! See on armastus! -
 Kas ehk tõsine on, wõi ainult jant, sellest ei saa
 ma aru! Kui ta nali on, wõi see kõige piin-
 likum alla, ja tõsidus on öieti kõige rõõv-
 sam ja rahulikum ... Aga kui sa ise tõsine
 oled, siis tuleb mõni ja teeb sinuga oma
 nalja ... näitus: Kurt! ... Tahad sa hõbe-
 pulmi saada?

Alice (jäät wait).

Kapten. Nite jah, sina! Nad naeravad meie
 üle! Aga mis see teeb! Meie naerame naasa!
 Wõi wleme tõsised, kuidas just juhtub!

Alice. Ja, mingipärast!

Kapten (tõsiselt). Siis hõbepulmad! ... (Tõuseb üles).
 Kriips pääle ja edasi! - Nii siis: lähme edasi!

